

Společenství skrze vykoupení

¹ Dobré ráno, přátelé. Jsem šťasten, že i zde dnes ráno mohu být... ve službě Páně. Jsem sice trochu, jak bylo řečeno, unaven. Nebyl jsem... Myslím, že jsem měl také chřipku, ale byl jsem dost přepracován. Měl jsem pět týdnů v jednom kuse, a to svým způsobem — to svým způsobem dokáže narušit odolnost, ačkoliv to nikdy nezabránilo tomu, abych nepřibral na váze. Prostě po celou dobu přibírám na váze. Já... Ale většina mých posledních shromáždění byla víceméně kázáním, rozumíte, a tím to bylo způsobeno... Nuže... Měli jsme celkem málo uzdravovacích bohoslužeb a většina z nich to byly bohoslužby s kázáním.

² Jsme opravdu vděční za tu výsadu, že tady můžeme opět dnes být ve službě Páně, že můžeme být v této modlitebny a být spolu s bratrem Nevillem. Měli jsme velice nádherný úvod, a to způsobuje, že se člověk cítí lépe, obzvláště pokud se necítil dobře.

³ Je to takový dobrý pocit. Je to tak? Když si uvědomíte, že lidé vás mají rádi. Nuže, copak nejste rádi, když vás má někdo takto rád? Já ano.

⁴ Jednou večer jsem odcházel odsud z modlitebny. Nuže, myslím, že to ještě nenahrávají. A odcházel jsem prostě tady z modlitebny, bylo to před několika lety a potkal jsem tam vzadu jednu paní. Ona řekla: „Ó, bratře Bille.“ Řekla: „Dnes večer to bylo opravdu skvělé poselství.“

⁵ Odpověděl jsem: „Děkuji, sestro.“ Ó, to způsobilo takový příjemný pocit, víte.

⁶ Přišel jsem ke dveřím a stál tam nějaký člověk a řekl: „Víš co, já se s něčím takovým nemůžu smířit.“

Zeptal jsem se: „A s čím?“

⁷ Řekl: „Ó, já nesnáším, když mě někdo chválí nebo něco takového.“

⁸ Odpověděl jsem: „A já prostě ano, rozumíš.“ Řekl jsem: „Mezi mnou a tebou je pouze jeden jediný rozdíl: já říkám pravdu. Rozumíš?“ Je to tak. To samozřejmě působí, že někdo... vy... pokud se pokoušíte... Někdo vám něco řekne a vy — vy si toho vážíte, kvůli tomu úsilí, které vynakládáte. To způsobuje, že se budete cítit mnohem lépe. Není tomu

tak?

⁹ Nuže, dnes bych chtěl učinit následující oznámení, pokud shromáždění a bratr Neville budou spokojeni s tím, jak dobrý je Pán, totiž... Usiloval jsem o to už asi sedm nebo osm let a byl jsem v tom pouze dvakrát úspěšný. Chtěl bych mít příští neděli ráno obvyklou uzdravovací bohoslužbu, pokud to bude možné, prostě obvyklou uzdravovací bohoslužbu. Pokoušeli jsme se o to už několikrát.

¹⁰ A tady jsme s tím již uspěli — jednou večer, když se konala. A Pán k nám byl velice dobrý, On dovolil... Byla tam... Bylo o tom psáno i v novinách. Byla tam nějaká dívka na invalidním vozíku, byla zde již delší dobu. Nakolik vím, byl to jen jeden invalidní vozík, který jsme měli v budově. A ona byla... něco s ní nebylo v pořádku. Něco zanedbala, když ji Pán volal. A bylo jí řečeno — byla na tom invalidním vozíku již asi sedmnáct let. A právě zde, když přijeli s tím invalidním vozíkem, ona tam seděla, najednou se postavila a odcházela z této budovy jako normální zdravá žena.

¹¹ A jak bylo sděleno v novinách, jeden muž tam ležel na pódiu, byl to pouhý stín. A Pán ho uzdravil. Nedokázal chodit, už nepamatují jak dlouho. A on se postavil a odešel.

¹² Pak jednou večer, tam ve střední škole, když jsme tam měli *shromáždění*, Duch svatý sestoupil a měli jsme takovou pravidelnou uzdravovací bohoslužbu. A oni... Myslím, že někteří z nich jsou tady. Tuším, že sestra Rooksová nebo... Tuším, že to bylo toho večera, kdy ona byla uzdravena, pokud se nepletu. A mnoho jiných věcí se stalo v průběhu této doby a od doby uzdravovacích bohoslužeb.

¹³ No, od té doby jsme se již dvakrát nebo třikrát pokoušeli, abychom to uspořádali. Není to příliš často, a to je přece můj domov. A každý dobře ví, co říká Písmo ohledně toho, co to znamená být doma, mezi svými lidmi, a tak dále. Je to poněkud zvláštní. To prostě nefunguje tak, jak by to fungovat mělo. Rozumíte?

¹⁴ (Bratr Beeler upravuje mikrofon na kazatelně.) Dělán něco špatně, bratře Beelere? (Bratr Beeler odpovídá: „Ne, to je v pořádku.“) Je to v pořádku? Ano. („Já to jenom trochu snížím, aby to bylo lépe slyšet.“) Ó, v pořádku.

¹⁵ Tedy, když v těchto bohoslužbách... Tak tedy, pokud Pán... Kolik z vás by si přálo vidět opravdové uzdravovací bohoslužby zde v modlitebně? Aj, to... Budete se za to modlit?

16 Nuže, chtěl jsem, aby Leo a Gene... Oni tady někde byli. Chtěl jsem jim dát dnes ráno několik modlitebních lístků. A pak jsem uvažoval... Dobrá, přijdu a rozdám několik modlitebních lístků a uděláme modlitební řadu. Ale pak jsem se cítil velice unaven. A pak, pouvažoval jsem, že bych dnes měl raději přijít a něco málo říci a potom začít...

17 A co příští neděli ráno, bude se zde konat bohoslužba při východu slunce? (Bratr Neville odpovídá: „Ano.“) Bohoslužba při východu slunce. To bude od pěti do šesti hodin, pokud vím. Nebo tak nějak, že? Od pěti... V kolik vychází slunce? (V šest.) V šest hodin. V pořádku. Pak by se to mělo konat od pěti do šesti. Bude to hodina díkuvzdání. Rozumíte?

18 Nuže, nemělo by vám vadit, že si trochu přivstanete. No, katolíci takto vstávají každé ráno, v neděli ráno a jdou do kostela. A protestanté by měli být ochotní to udělat aspoň jednou v roce. Nemyslíte? To je východ slunce. Tak tedy, to není...

19 Budu mluvit pouze chvíli a pak budeme... Bude to bohoslužba díkuvzdání. A pak si pospíšíte rovnou domů, abyste snědli snídani. Já ale ne. Možná zůstanu v modlitebně. A pak bude-li vůle Páně...

20 Tedy, bratr Neville to oznámí ve svém programu příští sobotu, jestli se to bude takto vyvíjet. Bude to ve vysílání příští sobotu ráno, mezi devátou a půl desátou. Myslím, že je to tak. Je to pravda, bratře? (Bratr Neville odpovídá: „Amen.“) Na WLRP z New Albany.

21 Pak můžeme dát rovněž kratičké oznámení do novin, do Jeffersonvillských nebo do New Albanských novin. No, mnoho z našich lidí přichází z tohoto okolí. Mohlo by to být příští týden kolem pátku nebo soboty v novinách.

22 A pak bychom chtěli přijít sem; a následně po tom bych si přál, aby sem přišli chlapani a rozdali vám modlitební lístky. V devět, přesně v devět. A to nám umožní, abychom se všichni do půl desáté ztišili. A pak, když já vyjdu z pokoje a začneme, budeme mít v neděli ráno obvyklou velikonoční bohoslužbu východu slunce a potom začneme modlitební řadu.

23 A pak, bude o tom rozhodnuto v průběhu příštího týdne, jestli ano nebo ne. Máme tady nějaké kandidáty k vodnímu křtu. A Velikonoce, tak si aspoň myslím, jsou pro křest velice vhodnou dobou. Uděláme to buď o Velikonocích nebo hned po té uzdravovací bohoslužbě nebo v ten večer — tu bohoslužbu křtu. A to bude náplň na

celý den — tuto příští neděli. A tak trvejme v modlitbách.

²⁴ A jsme Pánu opravdu vděční. Chtěl bych podat stručnou zprávu o našich posledních shromážděních. Už jsem slyšel bratra, který řekl, jak jste se všichni modlili. Já na to opravdu spoléhám. Ó, aj, když přicházejí chvíle, kdy všechno jde proti srsti, pak si pomyslim: „No, někde se někdo modlí.“ Rozumíte? A to mě povzbuzuje k tomu, že se mohu znovu vzchopit a jít kupředu.

²⁵ A měl jsem to nejlepší uzdravovací shromáždění, jaké jsem kdy na kontinentu Severní Ameriky měl. To byla právě ta poslední bohoslužba. Bratr Gene a Leo tam v té době byli, ti chlapi, kteří zde sedí. Bylo to v rezervaci indiánů Apačů. Dali mi jeden den odpočinku, a tak jsem toho využil. Odjeli jsme do té indiánské rezervace a měli jsme tam největší shromáždění, jaké jsem kdykoliv měl, nebo spíše to nejlepší.

²⁶ A teď jeden malý bonbónek, který ke mně tak mocně přilnul. A stalo se to, když oni přicházeli v modlitební řadě, zatímco chlapi byli venku, a vzali můj fotoaparát a také svůj vlastní a pořizovali snímky, kde to jen bylo možné. A myslím, že jsem měl asi pětaticet nebo víc vidění. A když tam člověk mluví k lidem, oni prostě nemohou... oni — oni nezareagují tak jako my, protože oni nemluví tou řečí. Oni nemohou... A navíc překlad — oni nemají žádnou spisovnou řeč. A to je příčina určitých potíží. A stejně tak nemají žádnou tvorbu věty — tito Apači. Oni jednoduše začnou a mluví cokoliv. Je to nějaké seskupení slov a není jednoduché jim porozumět. Někteří z nich navíc nerozumí anglicky.

²⁷ První vidění, nakolik si pamatuji, to byla jedna paní se svým dítětem. A to miminko bylo slepé. On jí řekl, oč se jedná, že to je zelený zákal, který je mezi těmito indiány velice rozšířen. A když tato žena přišla do modlitební řady, její dítě bylo uzdraveno.

²⁸ A pak, první věc, která se stala, pokud vím, to bylo čtyři nebo pět němých, hluchoněmých lidí. A Pán jednoho každého z nich uzdravil.

²⁹ A pak, oni jsou prostě takoví jednoduší — prostě jsou úplně jednoduší. Nejsou vypočítaví. Jednoduše vám věří. A proto je člověk musí o věcech Páně poučit, rozumíte, ne o sobě samém, protože by to nefungovalo. Musí to být o Pánu. A pak, když to uvidí, pak se chovají jako hromádka dětí: když jim řeknete, aby něco udělali, okamžitě se do toho pustí.

³⁰ A dále v této řadě byla krásná, malá indiánská princezna, asi takhle velká. Malé krásné, černé a zářící oči, ale slepé jako noc. A bratr Marshall, který tam je indiánským misionářem, mi řekl, on řekl... Když na něj přišla řada a přivedl ji do řady, řekl: „Bratře Branhame, ona je slepá.“

Zeptal jsem se: „Ty milé, velké oči, veliké, krásné, černé oči?“

³¹ Odpověděl: „Ano. Ona je tak slepá jako noc, bratře Branhame.“

³² Zamával jsem jí takto rukou před očima a ona... její oči byly prostě někam upřeny. Neviděla. A tak jsem se za toho malého drobečka modlil a začal... Podíval jsem se, pohnul jsem znovu rukou a její oči byly stále strnulé. Pomyslel jsem si: „Ó, aj. Tyto...“ Chudáček, asi takhle velká, slepá. A nevěděl jsem, že její otec, který stojí hned vedle ní, je rovněž slepý.

³³ A pak se něco přihodilo. Nikdy předtím jsem, tuším, něco takového neviděl. To nebylo, bratře Neville, vidění, jak je vídáváme. Ale vypadalo to asi tak, že jsem mohl vidět sebe, jak beru to děvčátko před Boží trůn, tam nahoru před Boha a říkám Bohu: „Otče, tato chudinka, to malé děvče je slepé.“ A použil jsem na toto dítě krev Ježíše Krista.

³⁴ A pak když se posadila a bratr... měl jsem své prsty takto. Řekl jsem: „Bratře Marshall, něco se teď stalo.“ Řekl jsem: „Viděl jsem se, jak se vznáším na obloze s tímto dítětem a držím ho za ruku.“

³⁵ A pohyboval jsem se takto a podíval jsem se na tyto veliké oči a ony sledovaly mou ruku, sledovaly mne takto. Tak je to, měla úplně normální zrak.

³⁶ A když prošla modlitební řadou, myslím, že to byli lékaři nebo někdo z nich. Stála tam skupinka pěkně oblečených lidí, kteří si s ní hráli, víte. Snažili se ji přimět, aby se dívala na jejich prsty a pohybovali rukama, aby je sledovala. A ona byla...

³⁷ Řekl jsem: „Jen v tom pokračujte, můžete ji vyšetřit. Ona je v pořádku.“ A opravdu byla, normální a zdravá.

³⁸ Další na řadě byl její tatínek a on byl slepý. A Bůh mu vrátil zrak, takže byl znovu normální a stál tam na tom pozemku. Je to nádherné, co náš Pán Ježíš může udělat. Nuže, tyto věci neleží v lidských silách, je to tak? Ony leží v Boží moci.

³⁹ Nevím, jestli... Bratře Coxi, poslal už bratr Josef „Hlasatele

víry“? Ještě jsme ho neměli... (Bratr Cox říká: „Ne, nemám ho.“) A ty, pane? („Ne.“) Tak ho brzy dostaneme.

⁴⁰ A co se týče jisté paní, ten případ bude na titulní stránce, ona byla odmítnuta klinikou Mayo. A jak jí bylo řečeno Pánem, kde byla a v jakém stavu byla a co se přihodilo. A na klinice Mayo jí pověděli, že již nemůže déle žít. A On jí řekl... Vidíte její nosítka, která tam leží. Ona se prostě v tu chvíli postavila a odešla domů a byla normální a zdravá, jak jen to bylo možné.

⁴¹ A na další stránce je velice pozoruhodný, krátký článek „Narozen slepý“. Mohl bych to přečíst. Budete souhlasit, když tady přečtu ten krátký odstavec? Zabere nám to jen kratičkou chvíli.

„Můj syn se narodil slepý. Já a on jsme byli ve sto procentech otráveni bakteriálním jedem. A nakolik lékař ví, neexistoval další takový případ, kde by matka a dítě zůstali naživu, ale Johnie byl slepý, on měl to, čemu říkáme ‚suchý nerv‘. Nikdy neuronil ani slzu, až do chvíle, kdy se za něj pomodlil kazatel Branham. A když ho Bratr Branham vzal a modlil se, slzy stékaly po ruce bratra Branhama. A přesně od té doby vidí. A pak jsme ho vzali do malé... Otočili jsme jeho malou hlavu a když uviděl lidi, nevěděl, co to všechno má znamenat. Nikdy ve svém životě nikoho neviděl. Vzal jsem ho z kostela a přivedl k mamince a položil jej do postele. Vzal si svou — on vzal... rozhlížel se po pokoji a začal si hrát se svým chrastítkem. A já jsem měl domluvené vyšetření, abych s ním přijel příští týden do Minesoty na kliniku Mayo. Dodržel jsem schůzku a vzal jsem ho tam. A oni nemohli v jeho očích najít žádnou vadu. Řekli mi, že má dobrý a dokonalý pár očí. Pak jsem vzal Johnyho do ordinace lékaře, abych mu ukázal, co se stalo, protože lékař hledal slepecký ústav, kam by ho mohl po zbytek života umístit.“

⁴² Ó, jak Pán Ježíš učinil toho malého chlapce... Víte co? Ta matka a otec, spíše matka a dítě, oni byli oba otráveni. Obvykle, jeden z nich umírá a někdy oba. Ale když se malý Johny narodil, jeho oči byly suché.

Prostě strnulé a suché. A zatímco jsem držel toho malého chlapce v náručí, pocítil jsem něco teplého, a byly to slzy, které stékaly z jeho malých tvářiček a stékaly takto po mých rukou. A on na mě hleděl svýma drobnýma, malýma, jasnýma očima. Od té doby má dokonalý zrak. A pak bratři Mayo pověděli, že jeho oči jsou v pořádku.

43 Není to nádherné? My Ho prostě milujeme.

44 Nuže, modlete se tento týden, aby nám Bůh byl nápomocen. A příští neděli ráno, bude-li vůle Páně, od pěti do šesti budeme mít bohoslužbu ‚východu slunce‘. Přijďte. A tak, bude to trvat asi jenom hodinu. A jakmile slunce vyjde, vzdáme díky za to, co On pro nás před dvěma tisíci lety vykonal, když vzkřísil při východu slunce Ježíše Krista.

45 A my vyhlížíme další východ slunce, příchod Pána Ježíše podruhé ve slávě.

46 A potom — následně, potom v devět hodin budeme... Budou zde chlapci, aby rozdali modlitební lístky. A v půl desáté začneme nedělní školu. Tedy, a jestli máte své milované, přiveďte je, aby mohli dostat tyto lístky, protože...

47 A pak — potom — pak bych chtěl přijít. Chtěl bych vzít sobotu... pátek, sobotu a neděli, bude-li vůle Páně. Prostě se postit a modlit a prosit Jej, aby mi dal aspoň jedno uzdravovací shromáždění, tady v modlitebně, příští neděli, bude-li vůle Páně. A pak uvidíme, pokud On to neudělá, no, samozřejmě to je, já za to nemohu. Ale budeme se modlit a budeme se chtít ujistit, jestli je to Jeho vůle a jestli nám dopřeje uzdravovací bohoslužbu.

48 A pak ta uzdravovací bohoslužba... A všichni z vás, kteří jste kandidáty ke křtu a nikdy jste nebyli pokřtěni, no, budeme rádi, když přijdete. A věřte Pánu Ježíši a vyznejte své hříchy a dejte se pokřtít příští neděli. A bratr Neville oznámí celý program ve svém vysílání v sobotu ráno.

49 Kolik z vás poslouchá toto vysílání? Nemyslíte si, že to je skvělé? Řeknu vám, tento zpěv je opravdu krásný. Slyšel jsem v něm jednou zpívat bratra Templa, domnívám se, že to byl on. A já si cením těchto písní, které jste nám věnovali. My jsme to všichni poslouchali.

50 A dnes ráno jsme ani neuvažovali o tom, že budeme moci přijít. Ó, naše malá dceruška byla rozpalená. Ó, aj! Byla vzhůru dlouho do noci, křičela a vyváděla, malá Sára. A já jsem tak velice toužil, abych

přišel. A dnes ráno jsem přistoupil k postýlce, jen co jsem si oblékl župan, přistoupil jsem k postýlce, a ta chudinka tam ležela a byla rozpálená horečkou. Položil jsem na to malé dítě ruce a řekl: „Drahý Bože, rád bych šel do shromáždění a rád bych ji vzal s sebou. „A tak, horečko, ty ji více nemůžeš držet, opusť ji.““ A tak ona zde sedí a je úplně normální a úplně se utišila. Vidíte? On prostě... On je nádherný, je to tak?

51 Dnes ráno tady mám svého dobrého přítele. Víím, že je stydlivý a nesmělý. Ale... Je to jeden z mých bratří. A stal se mým spolupracovníkem a mým kamarádem. Je z té velké aljašské dálnice na Aljašce.

52 Pořádal jsem tam na tom místě shromáždění a mám je tam znovu během několika příštích dnů mít. V Grande Prairie. A byl jsem v Dawson Creek v Britské Kolumbii a pak jsem odjel do Grande Prairie. A jednou tam vešel do shromáždění takový malý chlapík. Bůh se ho tam zmocnil a on se musel vrátit. Obdržel tam křest Duchem svatým. A kdyby byl tak upřímný a kdyby se aspoň postavil: Bratře Fandlere, dovol, aby tě lidé poznali. On je původem ze Švýcarska a je... Bůh ti požehnej, bratře Fandlere. Jsem rád, že jsi dnes zde mezi námi.

53 To je právě ten, který vynalezl ten známý lék, jež se brzy objeví v obchodech a který se rozšíří do celého světa. Je to lék na artritidu. Pán mu ho dal. A teď to prověřují ve vládních úřadech, a tak dále. A oni jsou... Je to lék na artritidu, daný samotným Bohem. Amen. On mu řekl, co má udělat. Až do dnešního dne nemáme na trhu žádný prostředek, který by mohl léčit artritidu. Ale teď ho Pán dal bratru Fandlerovi a my z toho máme radost.

54 Byli s námi před několika dny u Křesťanských obchodníků v Los Angeles, kde oni rovněž... Bůh nádherně působil mezi křesťany. Ten drobný bratr, kterého všichni tak dobře známe, protože on je naší částí, bratr Shakarian, prostě úžasný bratr. A Pán skrze něj něco vynalezl. To je prostě důkaz toho, jak to Bůh objevuje. Je to taková malá věc, která se asi takto přiloží k břichu, a takto se přidrží; a objevil naftu... Objevil silné zřídlo nafty v Coloradu. Vyneslo to odhadem 25 miliónů dolarů, jenom to jediné zřídlo nafty. A on všechno vynaloží na to, aby poslal misionáře na zahraniční misijní pole. Amen.

55 Stejně tak se svými příjmy zachází bratr Fandler. Bude to vynášet milióny dolarů ročně.

56 A kromě toho je zde pouze... Ó, ten bratr tady vynalezl zařízení

k odběru krve, oni ji mohou přechovávat pouze tak dlouho...

57 Tedy, to jsou muži Ducha svatého. Víte co? V našem Bílém domě čtyřicet procent lidí v úřadech jsou letničtí. Amen. Nebo letničtího původu. Ó, aj.

Národy se hroutí, Izrael se probouzí.

58 A oni mohou... Tito bratři vymysleli vzorec, pomocí kterého mohou dehydrovat krev a uschovávat ji neomezeně dlouho. A mají zařízení v hodnotě miliónů dolarů a právě to zprovoznili. Ó, jak Pán požehnává všude.

59 Vidíte, co se stane? On tak pohotově posílá posly Ducha svatého do všech končin světa, protože čas je blízko. Zde se nacházíme. Ne rozdávat traktáty. No, traktát je velice dobrý. Ale oni přinášejí poselství Božského vysvobození pro zajatce, kteří sedí v temnotách. My Ho milujeme. V pořádku.

A teď si rychle přečteme z Písma.

60 A zapamatujte si, příští neděli, bude-li vůle Páně... Zapamatujte si, dnes večer je Večeře Páně, nakolik vím, že bylo řečeno. Ve středu večer, uprostřed týdne, modlitební shromáždění. Všichni jsou na tyto bohoslužby zváni. Příští neděli ráno mezi pátou a šestou, ale také v devět hodin zahajujeme bohoslužbu... nebo spíše v deset třicet, zahajujeme nedělní dopolední bohoslužbu. A pak se koná uzdravovací bohoslužba a bohoslužba křtu.

Nuže, otevřme si teď tuto požehnanou, starou Knihu.

61 Avšak předtím než to uděláme, ještě zazpívejme. Kde je sestra Gertie? Před chvílí tady byla. Mohla bys sem na chvíli přijít? A já se budu snažit, pokud se mi to podaří, abych vás zde kvůli této ranní lekci příliš nezdržoval, řekněme, ne déle než půl hodiny. Zazpívejme si jednu sloku té úžasné, staré písně „Má víra k Tobě zří“. Kolik z vás ji zná? Ona je ve zpěvníku nebo ji znáte z paměti, vidíte.

62 (Někdo ve shromáždění začíná podávat zprávu o svém tělesném uzdravení před jedenácti lety. Prázdné místo na pásku.)

63 Naše nejnítěnější bytosti, naše srdce dnes přetéka radostí, když si pomyslíme, že jednoho dne ten starý pozemský stánek, ve kterém nyní přebýváme jako v kleci, která zadržuje ptáky; ta hrouda hlíny — naše duše z ní jednoho dne vyletí jako pták z klece, do náruče Toho, kterého milujeme. Když Tě spatříme, jak přicházíš, to roucho

těla odpadne a my povstaneme.

64 Naše víra vzhlíží dnešního dne k Tobě. Odpusť nám všechno, v čem jsme se provinili, všechny naše hříchy a přestoupení. Prosíme, aby ses teď k nám přiblížil. Vejdí do našich srdcí, požehnej nám, vezmi své Slovo, Slovo Boží a podej je do každého srdce, podle toho jaké máme pro dnešní den potřeby. A my Tě za to budeme velebit, protože o to prosíme v Jeho jménu. Amen.

65 Teď rychle otevřeme epištolu k Židům 9. kapitolu a začneme 11. veršem. A budeme dnes ráno mluvit, bude-li vůle Páně, na téma „Společenství skrze vykoupení“. Tedy, k Židům 9. kapitola, všichni, kdo máte své Bible a chcete spolu s námi na chvilku studovat... Miluji to Slovo. Víte: „Víra přichází slyšením, a to slyšením Slova Božího.“

Kristus však, jako nejvyšší kněz budoucího dobra, přišel skrze větší a dokonalejší stánek, neudělaný rukama, to jest ne rukama tohoto stvoření.

Když nám získal věčné vykoupení, vstoupil jednou provždy do nejsvětější svatyně, a to ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví.

A nyní u Joba z 19. kapitoly, 23., 24. a 25. verš, a dále pak, je to verš o vykoupení. Pavel zde v epištole k Židům sděluje, kdo byl naším Vykupitelem, a že jednou obětí učinil dokonalými na věky ty, kteří vcházejí skrze Něj. Nyní ve 23. verši Job říká následovně:

Ó kdyby nyní sepsány byly řeči mé, ó kdyby v knihu vepsány byly,

anobř rafiji železnou a olovem na věčnost na skále aby vyryty byly.

Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví.

A ač by kůži mou i tělo červi zvrtali, však vždy v těle svém uzřím Boha.

Kteréhož já uzřím sobě, a oči mé spatří jej, a ne jiný, jakkoli zhynula ledví má u vnitřnosti mé.

69 Ať Bůh přidá své požehnání ke svému Slovu, mluvícímu o vykoupení a společenství.

70 A zde mnohokrát, když se na to díváme a vidíme, že to... My

jsme smrtelnými bytostmi původem z této Země a byli jsme zmitáni a bloudící napříč tímto světem. Nevěřím, že je tady někdo, jež by měl křesťanského ducha a při pohledu na stav dnešního světa by ve svém duchu nezasténal. Častokrát jsem se nad tím pozastavoval, že lidé v dnešní době berou život na tak lehkou váhu. Není zde nic, co bychom mohli brát nalehko. A to je ten nejhlubší důvod toho, proč jsme byli postaveni tady na Zemi, totiž abychom se vrátili k Bohu, uctívali Ho a vrátili se do společenství s Ním. A když se dívám na zbloudilé lidi, jako kdyby neměli žádného Boha, jako kdyby tady nebyl žádný Bůh. Lidé se sami odcizují a ocitli se v takovém postavení.

⁷¹ A já věřím, že ta nejpodstatnější věc v tomto dni, ve kterém teď žijeme, je, aby každý kazatel, na kterého mohu pomyslet a který o tom mluví, dostal lidi zpět do těch všeobecně platných zásad evangelia, aby se vrátili zpět na toto místo.

⁷² Protože jestli nejste postaveni na tom správném základě, pak to prostě není dobré. Jaký smysl má stavět něco na základě, který je již odsouzen? Jaký to má smysl, jak říkám, pokoušet se... K čemu by bylo dobré vytapetovat a vymalovat starou budovu, kterou místní správa už určila k demolici? A právě to se lidé pokoušejí dělat v dnešní době. Tím, že reformují — snaží se to reformovat: „Založíme církev, otočíme stránku, pokusíme se to udělat trochu jinak, než to bylo zvykem.“ Takto se nedostanete nikam. Již samotný pokus je úplně nerozum. Rozumíte? Jenom marníte svůj čas.

⁷³ Říkáte: „Dobrá, tedy, věřím, že kdybych se pokusil skoncovat se lhaním nebo s krádeží...“ Všechny tyto věci, ať už jsou jakkoliv správné, vy se stále nacházíte pouze na hony vzdáleni od té správné cesty.

⁷⁴ Musíte se vrátit a začít od základu. Musíte postavit nové místo, ne zalátat to staré. Ale postavit úplně nové. Musíte se vrátit a začít správně. A kvůli tomu, vidíte, je tak hodně nesprávnosti a chyb, tak mnoho lhostejných lidí, tak mnoho lidí, kteří jsou jen pouhými vyznavači křesťanství.

⁷⁵ Víte, tedy, to je tak trochu obtížná záležitost. Ale vy jste tou jedinou Biblií, kterou mnozí z lidí kdy budou číst, vy křesťané. Váš život je tou jedinou Biblií, kterou si lidé, mnozí muži a ženy, budou kdy číst — prostě jakým způsobem jednáte a co děláte. A tak křesťané by měli být živým příkladem toho, čím je Kristus. A pokud je Kristus v lidském srdci, pak On zcela určitě bude žít svým vlastním životem, protože Kristus je ve vás. A jestliže je ve vás Kristusův Duch, pak jste se stali

novým stvořením.

76 No, rád přemýšlím o tom, že kdyby křesťané na každém místě — kdyby každá osoba, která vzývá Pána Ježíše, žila přesně tím křesťanským životem, no, během čtyřiaadvaceti hodin by se stal tento svět obráceným světem. Zcela určitě by se to stalo.

77 Bible říká, že vy jste solí země. A sůl může zachránit pouze tehdy, když přichází do styku se zkaženou zemí. Země se kazí, zahnívá. Vy o tom víte. A sůl musí přijít s touto zemí do styku, jinak není k ničemu a brzy bude po ní.

78 Nuže, před několika týdny v Chicagu jsem byl vzrušen, když jsem viděl, víte, jak se Slovo Boží prokázalo jako pravda. Muži a ženy se musí vrátit zpět ke Slovu.

79 Prakticky celý svůj čas jsem strávil v Kalifornii, a poté, když jsem viděl, jak povstávají mnohé kultury a tolik lhostejnosti a mnoho nesmyslů, které nepocházejí od Boha... A já tady nejsem proto, abych někoho kritizoval. Jsem tady proto, abych se snažil kázat evangelium. Ale když vidíte, jak spousta z těchto věcí vzniká neupřímným lichocením a kazatelská služba se staví na osobnostech — pak se jednou ocitnete na sypkém písku. Služba musí být zcela a úplně vybudována na Pánu Ježíši Kristu, na Bibli — nehledě na to, co kterákoliv jiná věc přináší.

80 Před několika dny, syn bratra Moora, který je jedním z mých spolupracovníků — obdržel stupeň doktora věd. A když ten veliký vědec přijel z Washingtonu, aby mu udělil tuto hodnost, nejdřív ho objal rukama a pak řekl: „Synu, ve Washingtonu D. C., pokud jde o nejnovější vědecké poznatky, máme sto dvacet čtyři vědecky dokázaných pravd o moderní vědě.“ Pokračoval: „Kdybys tě tam vzal, zabralo by ti to dva roky, než bys všechny tyto knihy přečetl a musel bys číst celý den bez přestávky.“ A řekl: „Kdybys byl na konci četby těchto sto dvaceti čtyř knih,“ řekl, „dalším krokem by bylo, že bys to musel všechno do posledního puntíku zapomenout, protože oni mezitím již vynalezli něco novějšího, co toto předčí.“

81 Když toto řekl, pomyslel jsem si: „Ale sláva buď Bohu, já znám Knihu, která zde byla po celá tisíciletí. A Ona nikdy nezestárne ani do ní nemůže být nic přidáno.“

82 Je to Kniha všech knih. A všechny jiné knihy kolují v určitých kruzích a oni ani neví, na čem stojí. A jestli se chtějí dovědět nějaký fakt, musí se stejně vrátit k této Bibli, aby se to dověděli. To je Boží

kniha, jediná Kniha. Nuže, jak my velebíme Pána za jeho velikou, nádhernou Knihu. A v Ní je obsažena Boží vůle a Boží zaslíbení. A je to Kniha všech knih. Všechny jiné knihy zklamou, všechny ostatní knihy pominou; jejich věda pomine. Ale ta Kniha zůstává věčnou, Boží pravdou. A proto na to, co říká Bible, můžete říct „amen“.

⁸³ Před nějakým časem jsem... Když jsem chodil do školy jako malý chlapec, bylo tvrzeno, že slunce osvětluje hvězdy, aby vydávaly světlo. Nyní tento názor změnili. To není možné. Jednou jsem byl na hvězdárně na Mount Palomar, v Los Angeles, tam na té hoře, je to největší hvězdárna na světě; byl jsem tam s průvodcem, který nás provázel. On řekl: „Kdysi, ještě před několika lety, se takto uvažovalo. Ale oni zjistili, že každá hvězda má své vlastní světlo. To už neplatí. Slunce nemůže putovat tak daleko mezi ně.“

⁸⁴ Oni říkali, že se země otáčí kolem slunce a že slunce stojí bez hnutí. Vy, lidé, v mém věku, vy jste takto byli vyučováni. To se již teď změnilo. Slunce je v pohybu. Vidíte? Oni to prostě neví. Je to tak.

⁸⁵ A zde je ta jediná Kniha, která to ví. Tedy, to jsou věci, o které oni mají tahanice už po dobu šesti tisíc let. Jozue rozkázal slunci, jak říká Bible, aby se zastavilo. A stalo se. Vidíte? To se sem prostě všechno vrátí. Všechno se vrací zpět do Bible.

⁸⁶ Nuže, kdysi dávno se věda posmívala člověku, když... Bibli. A Bible říká: „Vaše tělo je plné světla.“

⁸⁷ Vědci říkají: „Vaše tělo a plné světla? Kdo kdy něco takového slyšel. To neexistuje. V našem těle není žádné světlo.“ Ale zjišťují, že jsou na omylu. Vynalezli rentgenové paprsky. Rentgenové paprsky jsou měřičem vašeho vlastního světla. Není potřeba žádné jiné světlo. Vaše vlastní světlo produkuje tyto paprsky. Rentgenové paprsky nemají žádné své světlo. Je to vaše vlastní světlo, které vytváří ten snímek; to světlo, které je ve vašem těle. Takže Bůh měl koneckonců pravdu.

⁸⁸ Víte, oni tam říkají: „Bůh udělal chybu, když řekl, že člověk přemýšlí svým vlastním srdcem. Nic takového neexistuje. V lidském srdci se nenachází žádná duševní schopnost. A tak on pomocí něho nemůže přemýšlet. Je to rozum, kterým uvažuje.“ Ale ne děle než asi před dvěma měsíci zjistili, že Bůh měl pravdu. Oni si hráli s lidským srdcem a našli tam malou buňku, která se tam uprostřed nachází. Která kolem sebe nemá ani krevní cévy nebo něco dalšího. Ta buňka se nenachází ve zvířecím srdci ani v ptačím srdci, v žádném jiném srdci kromě lidského srdce. Je to takové malinkaté, mrňavé místečko a ono

je nazváno „místem přebývání duše“. A tak Bůh říká pravdu — je to právě lidské srdce, čím člověk uvažuje.

89 Nuže, člověk může mít intelektuální víru. A je to právě tam, kde ji většina lidí má. Oni sami sebe nazývají křesťany. Takový neřád pod názvem křesťanství je zde proto, že za tím stojí intelektuální víra. „Co tím myslíš, když říkáš intelektuální víra, bratře?“ To je to...

90 „Člověk věří ke spasení. A tak víra přichází slyšením, a to slyšením Slova.“

91 Tedy, mohl bych kázat Slovo. Vy byste to mohli přijmout a říci: „To je v pořádku. Ano. Já tomu věřím.“ Dobrá tedy, pokud to sahá jen tak daleko, pak se s Bohem nikdy nedostaneš dál. Intelektuální víra...

92 Z toho důvodu lidé nemohou být uzdraveni, protože na tyto věci mají jenom intelektuální náhled. Je to to, co je schopen obsáhnout jejich rozum. Ale rozum uvažuje. Rozum řekne: „To není možné. Já jsem se nepolepšil.“ Mé smysly zraku říkají: „Má ruka není rovnější než byla včera.“ Můj smysl citu říká: „Necítím se o nic lépe, než jsem se cítil včera.“

93 Uvažování, rozumová teologie bude uvažovat a bude říkat: „Dobrá, počkejte na minutku, věřím, že to všechno je hloupost.“ Vidíte? Vy uvažujete. To je intelektuální víra, která to dělá.

94 Ale když víra jednou sestoupí do té maličké komůrky tam uvnitř, ona nebude nikdy pochybovat o tom, co je zde, vůbec ne. To je absolutním faktem. Ona bude souhlasit s každým Božským slovem pocházejícím z Něj.

95 A právě kvůli tomu lidé nedostávají to, co by měli dostat. Ty věci se stávají mentální koncepcí Boha. Ale když touto mentální koncepcí, když Mu věříte pomocí intelektuální víry, tím to nedocílíte.

96 To musí být prožití znovuzrození, totiž, když je vaše víra přivedena do té malinké komůrky tady. A nezáleží na tom, jak to vypadá, víra říká, že to je každopádně tak. Rozumíte?

97 Tedy, člověk byl jednou učiněn, a dokonce v našem poskvrněném stavu, ve kterém se dnes nacházíme, člověk byl učiněn kvůli tomu, aby sloužil Bohu. To je jeho svrchovaná povinnost tady na zemi. Poslyšte, co říká největší a nejmoudřejší muž Šalomoun a všichni ostatní, když mluví o tom v Kazateli. On říká: „Zde je souhrn všeho, co jsi slyšel: Měj bázeň před Bohem a plň jeho přikázání — vždyť to je pro člověka vším.“ To je svrchovaná povinnost člověka.

⁹⁸ Zamýšlíme se nad tím, proč kolem toho tady tolik pobíháme, muži a ženy, proč se musíme oblékat a vynakládat na to tolik úsilí, zatímco zvířata to dělat nemusí. Bůh krmí své malé ptáčky a stará se o vše ostatní. Ale my se musíme postarat sami o sebe, protože hřích nás oddělil od našeho Stvořitele. On to učinil. Tedy, když člověk jde kupředu...

⁹⁹ Neuvidíte, že by se zvířata musela polepšit. Ona se dokonce nemůžou polepšit. I kdyby s nimi bylo sebelépe zacházeno, pak by to muselo pocházet z nějakého jiného zdroje. Ona si nestavějí nějaký lepší dům. Ona si nezaopatřují nějaké lepší jídlo, když předtím to jedla syrové. Vidíte? To se musí stát proto...

¹⁰⁰ V nich není nic, co by jim dalo duši. Zvíře nemá duši.

¹⁰¹ Ale člověk má duši. A proto ta duše je Boží částí. A i když se nachází v padlém stavu, přesto je tím největším druhem ze všech druhů na zemi — totiž člověk. A když se dostane do kontaktu se svým Stvořitelem, pak se z něj stává téměř nadčlověk, protože je synem Božím. On je obeznámen se svým Tvůrcem, Stvořitelem všech věcí. A pak, když se ten zdejší člověk obeznámí se svým Tvůrcem, stává se částí svého Tvůrce, vrací se zpět do společenství se svým Tvůrcem. Každé Božské slovo se pro něj stává živou skutečností a on tomu věří.

¹⁰² Není tedy divu, že lidé dnes nemohou věřit Božskému uzdravování. Oni nemají nic, čím by mohli věřit. Dokud Bůh nevstoupí do lidského srdce, člověk není o nic lepší než zvíře. Jeho uvažování — on to svými myšlenkami bezezbytku všechno promyslí: „Jak by se to mohlo stát?“ Všechno to vyvrátí.

¹⁰³ A když Bůh jednou zaujme pozici v lidském srdci, všechno uvažování povadne a Bůh se dostane na první místo. Amen.

¹⁰⁴ Tudíž, na počátku, když Bůh učinil člověka, aby Jej uctíval a žil, Bůh se o něj postaral, dával mu jíst. Tento člověk měl dokonalé společenství s Bohem. Neexistovala žádná nemravnost. Bůh si přicházel navečer promluvit s Adamem a Evou. Jak nádherný je to obraz. Žádná krivda, nic jim nemohlo ublížit. Žádná nemoc se k nim nemohla přiblížit. Oni dokonce ani nevěděli, co to nemoc je. Nevěděli, co je to stáří. Nevěděli, co je to být zraněn. Nemohli být zraněni. Nacházeli se v přítomnosti a pod kontrolou všemohoucích mocí Boha, které je vedly Jeho Duchem. Nic jim nemohlo ublížit.

¹⁰⁵ Kdybyste někdy pomysleli... Věřím, že kdyby tato skupina věřících dnes ráno mohla aspoň jednou odložit stranou každou

myšlenku a přihlédnout k té skutečnosti a uvědomit si, že ten velký Jahve Bůh, který tě stvořil na počátku je na své pozici — na svém místě, dnes, tady v tomto stánku a v srdci každého věřícího... Věříte tomu?

¹⁰⁶ Nuže, na počátku, když Bůh sestupoval v chládku večera dolů a promlouval k Adamovi a Evě a Jeho mocný hlas k nim šeptal... A oni měli společenství a lásku jeden k druhému. Působení Ducha procházelo buší. Přicházeli lvi a tygři všichni společně uctívali Hospodina. Člověk si byl neustále vědom, že Jeho přítomnost byla s ním.

¹⁰⁷ Ted' poslouchejte. Chtěl bych vám něco říct. A poslouchejte pozorně tuto úvahu. Dnes ráno bych se chtěl chovat trochu jinak. Chtěl bych se uvolnit a dát trochu průchod své vlastní teologii, svým vlastním myšlenkám, svým vlastním představám ohledně Písma, o kterých jsem se ještě nikdy v tomto sboru, nebo v nějaké jiné církvi, nezmínil. A myslím si, že by to mohlo být dnes ráno prospěšné.

¹⁰⁸ Každý člověk má ve svém vlastním srdci určité názory, a tak dále, kterým věří a které považuje ve svém srdci za svaté — jistá tajemství, která jsou mezi ním a Bohem, která nikdo jiný kromě něj a samotného Boha nezná. Dobře o tom víte. Každý z vás věřících si to uvědomuje. Je to pouze mezi věřícím a Jeho Stvořitelem, výhradně...

¹⁰⁹ Nikdy jsem nevěřil tomu, že nebe je místem, kde se nachází spousta budov, kde je hromada domů vystavěných pomocí malty a s vytapetovanými, vymalovanými stěnami. Nikdy jsem nevěřil, že nadpřirozená bytost by přebývala v takovém doslovném domě. Věřím, že když Ježíš mluvil v evangeliu Jana ve 14. kapitole: „V domě mého Otce je mnoho příbytků...“ On tím myslel tělo, jako místo přebývání.

¹¹⁰ Protože Písma to dosvědčují. Ona říkají: „Jestliže tento pozemský stánek bude zbořen, máme už jiný, který nás očekává.“ Vidíte to?

¹¹¹ Pouze smrtelné bytosti přebývají ve smrtelných příbytcích. Nesmrtelné bytosti přebývají v nesmrtelných příbytcích. A to místo, do kterého jdeme, dokud se nevrátíme zpět, není místem z cihel, z malty nebo z hlíny nebo vzácných kamenů a drahokamů. Je to místo, určitý stav, do kterého vycházíme z této dimenze, ve které žijeme, do jiné dimenze. A to je ten dům, příbytek, místo přebývání.

¹¹² Ježíš řekl: „Zničte tento chrám a já ho za tři dny znovu postavím.“ A oni si mysleli, že mluví o Šalomounově chrámu. Ale On

hovořil o svém vlastním těle.

113 A On odešel připravit místo pro každého věřícího, takže v tom okamžiku, kdy opouštíme tyto smrtelné oblasti, nevstupujeme do nějakého mýtu nebo nadpřirozeného ducha, ale vstupujeme do příbytku, do místa přebývání. A to může být dnes ráno, přímo zde, v této budově — to místo, které nezasáhne radioaktivita nebo jakákoliv jiná věc. Ono je mocně upevněno samotným Bohem.

114 Poslyšte, Mojžíš by mrtev osm set let. Eliáš byl přenesen asi před šesti nebo sedmi sty lety. A tam oni stáli na hoře Proměnění a oba se nacházeli ve své na pohled smrtelné podobě a hovořili s Ježíšem, krátce předtím než odešel na Golgotu. Sledujete, co tím myslím?

115 Co se tedy snažím říct? Že my hledíme na nějakou báji, která je vzdálena někde v nekonečnu stovky miliónů světelných let?

116 Jednoho dne jsem dostal zjevení, když jsem stál na hoře Palomar, v té hvězdárně a viděl jsem čas, ten prostor k Marsu a k těm posledním kontinentům, a tak dále, kam světlo putuje rychlostí tisíců mil za vteřinu.

117 Kdyby anděl vyrazil z té nejbzdálenější hvězdy, aby sem přišel, zabralo by mu to miliardy a miliardy a miliardy světelných let, aby se sem dostal. Kdyby začal Marsem, aby sem přišel, a letěl by rychlostí světla — kosmickým prostorem — světelným prostorem, lépe řečeno rychlostí světla, pak by mu to zabralo miliardy let, než by se sem dostal.

118 Nemohu věřit, že tam někde daleko je nějaký dům. Já věřím, že ten dům, o kterém Bůh hovoří, je právě teď tady. Totiž to je místo, kde ty smrtelné bytosti — když přestaneme být smrtelnými tady, vstoupíme do nesmrtelnosti tam nahoře, na tom místě.

119 A já věřím, že místo, kde se dnes nachází Ježíš, ten zmrtvýchvstalý Pán Ježíš; to není někde tam daleko, vzdáleno milióny mil, ale je to právě teď bezprostředně přítomno zde mezi námi.

120 Ve čtvrté dimenzi, lidé to mohou dokázat, že přímo skrze tuto budovu v této chvíli procházejí rádiové vlny a rádiová poselství. A také právě teď procházejí touto budovou televizní obrazy, ale je to příliš rychlé pro naše oči, *abychom to postřehli*.

121 Tedy, když se dostanete milióny mil nad tuto dimenzi, ocitnete se v místě, které je stejně tak opravdové jako ty televizní obrazy, které jsou dnes dopoledne v této budově. Zde je Pán Ježíš Kristus, ten

zmrtvýchvstalý Syn Boží, který zde stojí a nemůžeme Jej vidět proto, že naše srdce na To nebyla naladěna.

122 A my to nemůžeme vidět, myslím ty televizní obrazy, protože jsme — naše těla nejsou nastavena jakožto nástroje schopné zachytit věci mechanického původu.

123 Ale když jsou naše těla naladěna na Boha, stávají se Jeho částí, pak může naše duše zachytit tu moc Ducha svatého jako potvrzení přítomnosti Pána Ježíše Krista v celé Jeho síle a všemohoucnosti. On povstal z mrtvých. Žije mezi námi. A On si přeje opětovné společenství se svým lidem. Jeho Majestát, Jeho sláva se nyní šíří a On touží po opětovném společenství se svým lidem, tak, jak tomu bylo v Edenské zahradě.

124 Uvědomuji si, že to je velická oklika, ale chtěl jsem vám ukázat ten obraz, abyste na to nikdy nezapomněli.

125 Nezáleží na tom, kde se právě nacházíte. Jestliže jste na koupališti, jestliže jste v herně, je tam někdo Neviditelný, kdo vás pozoruje; pokud snášíte pronásledování pro jméno Páně. Nezáleží na tom, co to je, můžete sledovat kohokoliv chcete a pozorovat; člověk bude pokaždé sklízet to, co rozséval. Pokud dělá něco špatného, nemůže mu to projít. Jestliže činí spravedlnost, musí s tím přijít do Slávy. Nelze to nijak oklamat. Je to Bůh. On je tady. Je zde. On zná tu nejhlubší touhu vašich srdcí. On ví, kdo jste a také všechno, co jste udělali.

126 Někdy ve shromážděních pozoruji, jak se tato vidění zhmotňují. Pomyslel jsem si: „Ó, Bože, jak je to možné? Vždyť tady přece stojím a před minutou tady stál nějaký muž se založenýma rukama a díval se na mne. A slyšel jsem jeho hlas, který ke mně mluvil a sděloval mi věci, které se zde mají stát a které nikdy nezklamou.“ A přece odsud zmizel.

127 A já vím, že tam za řekou je Kraj, tam někde za řekou je země, kde ty oslavené osoby, ti vznešení andělé Boží a Jeho Bytost mají znovu společenství.

128 Společenství... Bůh, když se vrátíme na začátek, sestupoval dolů. A duše Adama a Evy nebyla zkažena. Oni mohli slyšet to burácení a vidět to nádherné Světlo svítící v keři. Byl to Jahve, který k nim mluvil.

129 Pak je hřích oddělil. Oni padli do hříchu. Bůh měl pro hříšného člověka připravený pouze jeden způsob, aby mohl dosáhnout svatého

Boha. A to nebylo skrze vlastní spravedlnost. To nebylo skrze záplatu na tu starou věc. To bylo skrze smrt a zmrtvýchvstání — to byla ta jediná cesta. Bůh odsoudil člověka v Edenské zahradě, protože zhřešil a celé jeho tělo bylo plné špíny. A nikdy nestačí obrátit jenom novou stránku.

¹³⁰ Poslyšte. Nezájímá mne, nakolik jste schopni připojit se k církvi, kolik dobrých skutků můžete udělat. To je všechno znamenité. Můžete vdově koupit uhlí, když je jí zima. Můžete jí koupit potraviny, když trpí hladem. Můžete vzít malé děti z ulice. To je dobré. Nemůžeme proti tomu nic namítnout. Ale můj bratře, sestro, jsi pouhým ubožákem, dokud ten starý základ nebude zcela smeten a ty se nestaneš kvůli tomu novým stvořením v Kristu Ježíši, aby se tvá duše mohla dostat do kontaktu s Bohem a mít s ním společenství. Vidíte to?

¹³¹ Pak, když se dostanete do toho nádherného, slavného společenství s Jeho Bytostí, všechny malé věci pominou. Ó, budou vám připadat tak malicherné, tak dětinské. Proto vlastně procházíme různými problémy. A právě proto vidíme pouze takzvané křesťany, kteří žijí... Oni jsou dnes v pořádku, zítra jsou v bludu a další den jsou... A to je právě kvůli tomu, že nikdy nezbořili ty staré základy. Nikdy nestavěli na Kristu.

¹³² Nuže, sledujme ho tam v jeho slávě tam v minulosti. Když *člověk* zhřešil, Bůh pocítoval vůči tomuto chudákovi lítost. Vidíme, jak on a Eva odcházejí, aniž by... Opouštějí to společenství. Musí se postarat sami o sebe. A co mohli udělat? Měli milujícího Otce, který se o ně staral, ale teď, neposlušností, to společenství bylo odřazeno. Už více neměli společenství. Museli se postarat sami o sebe. Museli v potu tváře obdělávat půdu, která jim dávala živobytí. Museli onemocnět a umřít. Procházet různými problémy, zármutkem a různými zklamáními. Proč? Oddělení od společenství. Nemohli už více mít společenství s Bohem. Na to nebylo ani pomyslení.

¹³³ Právě v takovém rozpoložení se ocitl dnešní člověk. A proto je vidíte na ulicích, proto je vidíte pracovat v neděli. Proto je v neděli vidíte chodit na ryby a lovit. Proto je vidíte závodit na koních a v automobilech. Vidíte je na koupalištích, na zábavách, a tak dále. V člověku je něco, co po něčem dychtí. A on to nemůže najít. A tento svět mu to nemůže dát. Ani církve mu to nemůže dát svou mentální teologií. Oni to nejsou schopni docílit.

¹³⁴ Člověk musí zbourat ty staré základy; člověk musí být obnoven

a znovuzrozen a navrátit se k Bohu. Neexistuje žádné obrácení nové stránky. Tímto to nelze docílit. Může to připadat hezky. Nemám nic proti tomu, proti dobrým skutkům, které konáte. Ale tím to nedocílíte. Připojením se k církvi to nedocílíte. Když vezmete své děti do kostela, tím to nedocílíte.

135 Dokud se to nestane vaší soukromou záležitostí. Dokud se nevrátíte zpět do toho společenství: „Kdy budete vědět, že jsme přešli ze smrti do života, protože Jeho Duch svědčí našemu duchu, že jsme synové a dcery Boží.“

„Staré věci pominuly a vše se stalo nové.“ Zde to máme. Ó, aj! Když na to pomyslím, jak bezvýznamné jsou ty malicherné, staré věci.

136 Moje manželka kdysi zpívala píseň:

*Písek byl smyt tam, kde byla stopa
Poutníka z Galilejského pobřeží.
Ten hlas, který ztišil bouřlivé mořské vlny,
nebude už slyšet v Judeji.
Ale stezku toho samotného Galilejce
budu radostně následovat každý den.
A nástrahy na cestě se budou zdát ničím,
až se dostanu na konec této cesty.*

137 Za tou oponou tam nahore je něco, co křesťana přitahuje. On to není schopen vysvětlit. On tomu také sám nerozumí. Ale na tom společenství, které on má s Kristem, je opravdu něco, když ho od toho oddělíte, stane se tulákem.

138 A proto ti chudí, toulající se Američané dnes, tito ubožáci tam na ulicích, mladé slečny, mladí muži, bez jakéhokoliv společenství... Oni chodí do kostela, ale tam to nemohou obdržet, protože kostel je formální a rituální. Tam to nemohou najít. A proto chodí na koupaliště, a tam to nemohou najít. Chodí za rozkošemi na pláži, ale tam to nemohou najít. Satan je spoutal, svlékl je z šatů, a tak dále. Žijí ve všem možném cizoložství. Chudáci, někdo je sjede ve shromáždění a oni říkají: „Ó, bratře, já asi spáchám sebevraždu.“ Nemohou to najít. Ne. Hřích odděluje člověka od společenství.

139 Tedy, přátelé, existuje pouze jedna cesta návratu. Viděl jsem mnohé z nich, jak tancovali v Duchu, jak mluvili v jazycích, jak mohli pobíhat po budově a všechno možné; a stále neměli společenství, stále

na tom byli tak mizerně, jak to jen bylo možné, protože stavěli na špatném základě. To je pravda. Musíme nejprve tu správnou věc, tu první věc musíme postavit na první místo. Pokud ne, začali jste špatně. Musíte se vrátit k základu.

¹⁴⁰ Nuže, musíme ale zjistit, čím je ten základ. A pak, můžeme-li najít ten správný základ Božího slova, pak už nebudeme déle pochybovat. Pozorujte, co se bude dít.

Nuže, poslyšte mě, moji bratři a sestry v Pánu. Je zde jenom jeden základ pro společenství. Je zde jenom jeden čas a jeden základ, jaký kdy Bůh rozvinul, je to uvítací koberec pro padlou Adamovu rasu, jenom jeden. To už bylo v Edenské zahradě, když On rozvinul tu cestu zpět skrze prolitou krev.

¹⁴¹ Já věřím v Krev. Nestačí o Ní mluvit, ale mluvím o jejím uctívání.

¹⁴² Nuže, když Bůh dokonal smíření pro Adama a Evu, On to učinil prolitou krví nevinného zástupce, skrze prolití krve.

¹⁴³ Ó, dnes se ty veliké formální církve od toho na hony vzdálily, oni to už více nekážou. Oni mluví o politice a různých nesmyslech v tomto světě. To jsou ty formální církve.

¹⁴⁴ A církev Plného evangelia vyrukovala s mnoha malichernými „ismy“: „Je potřeba dělat to,“ a různé malé důkazy a věci, takže se od toho úplně vzdálili. A celý svět se stal jednou velikou směsicí nesmyslů. Je to tak. Je to napohled politováníhodný stav. Jestli Bůh okamžitě nezasáhne, celá ta věc se zřítí.

¹⁴⁵ Bože, pošli nám dnes kazatele, kteří budou stát na základech, kteří budou volat hříšné muže a ženy. „Cesta domů je skrze prolitou Krev Pána Ježíše a je to ta jediná cesta.“ Nestačí o tom mluvit, ale mám na mysli vejít do toho.

¹⁴⁶ Bůh měl zabitého beránka. Přikryl Adama a Evu jeho kůží. Prolil tuto krev. Proklestil cestu zpět do společenství s Bohem. Adam se tedy mohl vrátit zpět k Bohu skrze tuto prolitou krev.

¹⁴⁷ Kain přišel s první Adamovou ideou. Adam si udělal náboženství spletením fíkových listů, to udělal Adam kolem sebe a kolem Evy. Ale oni se museli přesvědčit, že to nebyla cesta, kterou by Bůh schválil. A proto nemohli v Jeho přítomnosti obstát.

¹⁴⁸ A dnes stále používáme svou soběstačnost. Využíváme různých

názorů a marnou lidského původu filosofii, a to je absolutní nula. Ježíš řekl: „Lidé mne uctívají a učí lidské nauky a tradice: uctívají nadarmo.“ Můžeš uctívat Pána, a přesto Ho neuctívat správným způsobem. A proto ti to nebude počítáno ke tvému smíření.

149 Tedy, modlitebno, chci, abyste se nad tím zamysleli. Nenechte to kolem vás projít. A neříkejte: „Bratr Bill přišel a řekl to a to.“ Přijměte to do vašich srdcí. Přemýšlejte o tom. Proč jsme pořád zmitáni „nahoru a dolů“? Proč jdou věci tak, jak jdou? Je to proto, že ze všeho nejdřív se musíme vrátit k základu.

150 No, Adam si určitě myslel, že kdyby přikryl svou nahotu: „Nu co, však budu v pořádku.“ Lidé si dnes myslí totéž: „Půjdu a připojím se k církvi.“

151 Možná hodně lidí říká: „Chtěl bych být jako ten druhý,“ a tak jednoduše... „Mohu věřit; mohu tleskat rukama tak, že budu křičet.“ Jiní zase říkají: „Věřím, že kdybych mohl trochu promluvit v jazycích, že budu v pořádku.“ A z toho může nastat zmatení hlasu, a ne mluvení v jazycích. A také můžete mluvit opravdovými jazyky a stále nebýt v pořádku.

152 Pavel řekl: „Kdybych mluvil jazyky lidí i andělů, ale neměl bych lásku, nic mi to neprospěje.“

153 Vy říkáte: „Dobrá, kdybych jen tam mohl jít a vložit ruce na nemocné a oni by se uzdravili, pak budu v pořádku.“ Pavel řekl, že mnozí...

154 Ježíš řekl: „Mnozí přijdou jednoho dne ke mně a řeknou: ‚Pane, copak jsme nevymítali ve Tvém jménu ďábly? Ve Tvém jménu jsme neprorokovali, nekázali? Copak jsme ve Tvém jménu nedělali mnoho mocných skutků?‘ Pak jim řeknu: Nikdy jsem vás neznal, odstupte ode mne, činitelé nepravosti.“

155 Přišli nějakou jinou cestou... Ať to vsákne hluboko. Přicházet nějakou jinou cestou, kromě té Bohem vyhrazené skrze Krev... Adam vyrukoval s právě tak dobrým přikrytím, právě tak fundamentálně, jak jen to bylo možné, ale to byl omyl. A dnešní lidé mají církve a připojují se a zapisují tam své jméno, začínají se napravovat; postaví se a přicházejí k přijímání, dělají různé věci, tak nábožensky opodstatněné, jak je to jen možné. A přesto to není ta cesta. To není to, co bylo Bohem řečeno.

156 A pak na základě prolité krve měli Adam a Eva cestu

prokletěnou zpět domů, zpět do společenství s Bohem. A ona byla využívána skrze věky. Byla použita skrze všechny věky.

157 Job — ta nejstarší kniha Bible; když se vracíme zpět k našemu biblickému čtení; on ji používal. Kniha Jobova byla napsána před knihou 1. Mojžíšova. Jobova kniha je nejstarší knihou Bible. Nuže, samozřejmě. Mojžíš psal knihu 1. Mojžíšova o několik set let později. Ale Job, tedy, jediný způsob, jak musel přistupovat k Bohu kvůli společenství, bylo skrze prolitou beránkovu krev a skrze zápalné oběti.

158 A jednou mu Bůh požehnal a on se stal velikým mužem. Nahromadilo se mu bohatství, velbloudi, volí a ovce. Ó, jak velkým mužem se stal. A všichni se mu klaněli a říkali: „Jobe, ó, ty jsi příkladem.“

159 Pak se satan, ten žalobce, přiblížil a hovořil před Bohem. Bůh řekl: „Všiml sis mého služebníka Joba, toho spravedlivého člověka a dokonalého muže? Na celé zemi mu není rovno.“ Zamyslete se nad tím. Nikdo na celé zemi mu nebyl roven.

160 On řekl: „Jistě. Ty jsi ho ale obehnal hradbou. A ten člověk má všechno. Dobré zdraví, velikou sílu, spoustu peněz, spoustu všeho možného. Jistě. On ti může sloužit, ale“ — řekl, „dovol, abych si ho na několik minut půjčil.“ Řekl: „Roztrhám ho na kousky,“ a řekl, „způsobím, že Ti bude zlořečit do očí.“

161 Nuže, všimněte si. Ó, já to miluji. Bůh, který zná srdce. Job měl pouze jednu cestu, a to skrze společenství, skrze prolitou krev. On mluvil s Bohem. Věděl, že On existuje. Bůh Jobovi důvěřoval, protože měl s Jobem společenství.

162 Ó, Bože, dej aby to Branhamova modlitebna mohla dnes uvidět. Jediný způsob, jak ti Bůh může důvěřovat, není v tom, že ty něco děláš, nebo, že máš víru, abys něco docílil — ale že máš společenství. Amen. Společenství...

163 Teď probíhá velké baptistické probuzení. Slyšel jsem jednoho baptistického kazatele, jak onehdy ráno řekl: „Na *dostihovém závodišti* Churchill Downs — na Churchill Downs bude více baptistických členů než zúčastněných na tom baptistickém probuzení.“ To je pravda. Proč? Protože Baptistická církev snížila laťku. Stali se baptisty skrze členství. Stali se baptisty na základě připojení se k církvi. Oni se stali baptisty skrze křtitelnici.

164 Ale kdyby měli společenství se svým Stvořitelem, v přítomnosti

Boží, aby s Ním důvěrně hovořili a měli společenství, pak by to bylo větším bohatstvím než všechny poklady tohoto světa. Pak by se nemuseli nikdy trápit kvůli těm, kteří odcházejí na taková místa. Nemusíte se pak trápit kvůli tomu, jestli člověk vejde do *opravdového* společenství. Amen.

¹⁶⁵ Mohli byste mi vyprávět, jak významným mužem je bratr Neville, jak znamenitým člověkem je. Kdybych to pouze slyšel, to je v pořádku, budu tomu věřit. Ó, samozřejmě, já tomu věřím. Ale já ho nepoznám osobně, dokud s ním nebudu mít aspoň na chvíli společnost — dokud se spolu neposadíme ke stolu, nepohlédneme si zpřímá zpoza stolu do očí a nevylejeme si naše srdce jeden před druhým; a naši duchové spolu nesplynou, pak již budu vědět, co je to za člověka. A dokud se to nestane...

¹⁶⁶ Vy se můžete doslechnout o Ježíši kázáním. Můžete slyšet, jak vaše matka říká, že On je nádherný. Můžete slyšet kazatele, který říká, že On uzdravuje nemocné, že sesílá svou moc a uzdravuje vás.

¹⁶⁷ Ale nikdy se nedozvíte, co to je, dokud se s Ním jednou neposadíte ve společenství a vaši duchové nesplynou v jeden celek, a nedosvědčí jeden před druhým, že jste synové a dcery Boží. Pak ty staré věci pominuly, nemusíte se už více starat o tento svět. „Protože jedinou obětí On učinil dokonalé ty, kteří s Ním mají společenství skrze tuto Krev.“ Společenství...

¹⁶⁸ Tedy, Bůh důvěřoval Jobovi. On s ním měl společenství a věděl, že Bůh mu bude důvěřovat. A tak řekl: „V pořádku, satane, do toho. Je ve tvých rukou. Ale nesahej na jeho život. Můžeš s ním ale udělat cokoliv.“ A satan, který se vyzná ve svém řemesle, okamžitě zasahuje a usmrcuje Jobovy děti.

¹⁶⁹ Nuže, chtěl bych, abyste si všimli jednoho malého detailu. Job to tak poněkud předvídal. Myslím si, že ano. Všimli jste si, když jeho děti — a oni se všichni jednoho dne sešli a pořádal se veliký banket.

¹⁷⁰ Hle, za takových okolností se obyčejně dostáváte do problémů — když pořádáte nějaké velké párty. V zaměstnání pořádají nějakou žranici: „Půjdeš tam oslavovat Vánoce?“ Jak Billy Graham onehdy řekl v novinách: „A hned se tam poprvé ve svém životě opiješ.“ Dáš tomu ve své duši volný průběh. (Prázdné místo na pásku.) Ty jsi to v sobě potlačoval dost dlouho. A tak tam můžeš jít a dát tomu na chvíli ve své duši volný průběh. Můžeš tam jít a dobře se pobavit. Můžeš si poněkud povyrazit a oddechnout si. Bratře, to ukazuje, že jsi nikdy neměl

společenství s Kristem. Pokud muž nebo žena někdy opravdu ochutnali Božské společenství s Kristem — já bych měl raději to než jakékoliv povyražení a věci tohoto světa. Jistě. Pokud mi chcete dopřát nějaký relax, dovolte mi pocítit Krista. Dovolte mi s Ním na chvíli promluvit a moje břemena budou ta tam. Všechno je dokonáno. Ne... Raději dám přednost promluvit si s Ním, než čemukoliv jinému, co na tom světě znám. Raději bych měl společenství s Ním.

171 A tak Bůh věděl, že Job bude podroben zkoušce. David řekl: „Okuste a pohleďte, jak dobrý je Pán.“ Jen Ho jednou okuste a přesvědčte se, jestli není dobrý. Chutná to jako med na skále. Tedy, veliké společenství.

172 A tak satan přichází. Ale předtím než přišel, Job řekl: „No, mé děti pořádají dnes večer večírek.“ Zajímalo by mne, jestli bychom nemohli mít trochu víc takových otců a matek jako Job; rodičů. Řekl: „Moje děti jsou dnes večer někde na večírku. Pozvali si k sobě některé sousedy ze světa. No, možná, snad by mohly zhřešit.“ Ó, aj!

173 Kdyby maminky a tatínkové na ně trochu více dbali, neměli bychom mezi mladistvými tolik zločinnosti. Děti by takto nepobíhaly po ulicích, jak to dělají. Rozumíte?

174 On řekl: „Tedy, možná zhřešily, a tak půjdu a přinesu za každého z nich oběť. A pro případ, že by se něco stalo, budou mít cestu skrze prolitou krev, aby se mohly dostat domů.“ Ó, aj! „Já za ně přinesu oběť. A tak tady je za Jana. Přináším oběť, Bože, za Jana. No, kdyby on náhodou zbloudil z cesty, když tam je... Ještě nepřišel Duch svatý, aby ho vedl. A tak, kdyby náhodou sešel z cesty, Pane, chci pro něj připravit stezku návratu. Ó, aj! Marie, ona je tam dnes večer taky, a tak, Pane, kdyby náhodou zbloudila... Vychovával jsem ji správně. Ale pokud sejde z cesty, dělám pro ni stezku skrze prolitou krev, aby se vrátila.“

175 Bože, dej nám trochu více takových starodávných maminek, které se ve večerních hodinách takto modlí za své děti. To je páté každého národa. V pořádku. „Připravuji pro ně stezku.“

176 A tak po chvíli provedl ďábel zuřivý útok a zabil jednoho každého z nich — vyšel a pozabíjel všechny jeho ovce a všechny jeho dobytek a všechno, co měl. Dokonce narušil i jeho zdraví. V tu chvíli byl celý obsypán vředy, usedl na hromadě popela a škrábal si vředy střepem hliněného hrnce. Všechno, co měl, se rozplynulo. Ó, aj! Tady to máte. Pohleďte. Co kdyby tehdy měl jen intelektuální víru?

177 Jeho rozum by mu říkal, když ho navštívili Bildad a ti ostatní a začali mu říkat: „No, podívej, Jobe, chtěl bych, abys teď tyto věci zvažil. Pohled' sem, to ukazuje, že se mýlíš. Celá tvá teologie je špatná, Jobe. Protože to, co teď vidíš, je, že Bůh se k tobě obrátil zády. Ty ses připojil k nesprávné církvi. Pohled', Jobe, podívej, nic se ti nedaří.“

178 Ale Job — pokud by to bylo všechno, co měl, kdyby to bylo všechno, na co by mohl pomyslet, jeho vlastní rozum by mu řekl — kdyby to promyslel, řekl by: „Oni mají asi pravdu. Myslím si, že mají pravdu.“

179 Ale (amen), Job měl společenství. Řekl: „Ne, nikoliv! Protože má víra se zakládá na jedné jediné věci, o které jsem s Ním promluvil. Já jsem přicházel cestou, kterou On připravil. Chodil jsem cestou prolité krve, a to byl Jeho požadavek. A já jsem k Němu promlouval a má duše žije v Něm.“ Tady to máte, společenství, nic se tomu nevyrovná.

180 Přestaň se svou formální bohoslužbou a vejdi alespoň jednou do společenství s Ním. Zanechej toho chození do kostela v neděli a odříkávání těch krátkých modliteb každý večer, předtím než si lehneš do postele, ale vyjdi a vejdi do opravdového společenství. Ó, aj! Budeš pospíchat s umýváním nádobí, aby ses mohla znovu vrátit do společenství, číst Jeho Slovo a mluvit k Němu. To potřebujeme. To potřebuje dnešní svět, křesťanští přátelé. To potřebujete vy, to potřebuji i já, to potřebuje celý svět — vrátit se do společenství, do společenství s Ním — znát Ho.

181 Pavel řekl: „Společenství v Jeho utrpeních, snášet pronásledování spolu s Ním.“ Víte, Pavel byl... On byl mužem, který trpěl s Kristem. A když tam jeden otrok utekl... Mám to rád. Pavel snášel tolik pronásledování — tak mnoho věcí pro Krista, takže když ten otrok utekl, Pavel řekl... On napsal zpět jeho pánovi, poté, když se ten otrok obrátil, on řekl: „Nezacházej s ním už jako s otrokem,“ řekl, „zacházej s ním jako s bratrem.“ Řekl: „A pokud ti něco dluží, připiš to na můj účet. Když se vrátím, já ti to zaplatím.“ Vidíte? On byl ve společenství s Kristem v Jeho utrpení, takže věděl, co to znamená být vyvrhelem. Víte, co to znamená být vyvrhelem? On věděl, co to znamená mít společenství v Jeho utrpení, a tak věděl, co to znamená soucítit s druhými.

182 A proto se stal Kristus člověkem, aby poznal, co to je sténání v nemoci, aby mohl poznat, co to jsou zármutky, zklamání, aby mohl mít spolu s námi společenství. Protože byl účastníkem života podobně jako my, těch všech zklamání, zármutků, nemocí, protože On nesl naše

nemoci a naše těžkosti na svém těle. Společenství.

183 Nuže, pospěšme si tedy. Musíme dojít k závěru tématu „společenství“.

184 Tak tedy, Job měl společenství a jak nádherný čas to byl. A tak Bůh nemohl...

185 Spíše satan nemohl zatřást Jobem a odtrhnout ho od toho společenství. A když přišla jeho manželka, to jeho poslední útočiště, satan řekl: „Dostanu ho skrze jeho manželku. A způsobím, že ona...“ Skrze děti se mu to nepovedlo, a tak... ztrátou veškerého jeho jmění to také nedocílil. Když přišel o zdraví, rovněž toho nedocílil. A tak, to nejbližší, co má muž na této zemi a každopádně by to tak mělo být — to je jeho manželka.

186 Tak on použil jeho manželku a vyrukoval s tím. A ona řekla: „Jobe, podívej, jak vypadáš...?.. koukni, někteří z nich musí mít pravdu. No, možná jsi patřil k nějaké špatné církvi, možná ses pomátl, Jobe. Možná jsi byl v bludu. No, dobrá, podívej, proč raději nezlořečíš Bohu a nezemřeš? Jen se na sebe podívej. Mohli jsme se přece připojit k lepší církvi.“

187 A on řekl: „Mluvíš jako hloupá žena.“ On věděl, na čem stojí. Ne na základě nějaké mentální teologie nebo nějaké intelektuální víry, ale skrze společenství s Kristem. Skrze zápalné oběti, skrze krev — on uctíval Boha. Řekl: „Mluvíš jako nějaká hloupá žena.“ Řekl: „HOSPODIN dal, HOSPODIN vzal. Požehnáno budiž jméno HOSPODINOVO.“ Tady to máte. To je ctitel, který má společenství. To je muž, který s Ním opravdu hovořil. Pak víte, o čem mluvíte. Kdyby použil něco jiného...

188 A ty věci jsou skvělé — ty všechny ostatní věci jsou v pořádku, já proti tomu nic nenamítám, ale to stále není ten základ. Nestavějte jenom na tom — na té intelektuální víře. Vraťte se k té základní věci. Vejděte do toho a pak uctívejte spolu s Ním. Hovořte k Němu, mějte s Ním společenství. A pak můžete rovněž stavět na těch ostatních věcech — přinášet ty ostatní věci a klást je na ten základ. Ale vy se snažíte přinášet tyto fundamentální pravdy na základ, který je bezvýznamný. Je to jako bychom kladli...

189 Bratr Wood, který je tady, on je někde zde v této budově, on je stavitel. Dobrá, k čemu by se mu to hodilo vzít nějakou starou budovu, kterou provrtali červi, termiti prožrali tuto budovu skrz naskrz a je shnilá až k základům. A pak jít a vzít to nejlepší řezivo jaké je k mání,

dobré, suché, vyzrálé sekvojové řezivo a přibíjet je na tento dům? A pak jít a natřít to tou nejlepší barvou doporučenou tou nejlepší firmou na světě? On by řekl: „Podívej, kazateli. Mohu ti dokázat, že to je pravé sekvojové řezivo.“

Já bych řekl: „Ano, pane Woode, vím, že to je pravda.“

¹⁹⁰ Podívej se sem, tady je pečeť jakosti, že je to ta nejlepší barva, jakou můžeš k natírání domu použít.

¹⁹¹ „To je pravda, bratře Woodsi, ale tvůj základ je špatný. To se musí odstranit.“

¹⁹² A právě v tom to vězí. Čtení Písma je v pořádku. Kázání evangelia je v pořádku. Ale váš základ je špatný. Musíte odstranit vaše mentální pojetí o těchto věcech. Přijmout Boha do vašich srdcí skrze prolitou Krev a od tohoto bodu stavět. Tvé řezivo je v pořádku, pokud ho položíš na správný základ. Tady to máte. Nehněvejte se na mne, možná to bude tnout trochu do živého, ale je to pravda. To je to, co vám pomůže. Tedy, všimněte si. Vraťme se zpět k základům — ke společenství.

¹⁹³ „No, a jak se můžeme dostat do společenství, bratře Branhame? Co nás přivede do společenství?“ Prolití Krve. Tak tomu bylo v Edenu. Tak to bylo v případě Joba, po Edenu.

¹⁹⁴ Musíme to doložit ještě jedním nebo dvěma místy *Písma* a pak už budeme spíchat k závěru.

¹⁹⁵ Tedy, poslouchajte pozorně. Hle, jak se můžete dostat do toho společenství. Jak se do toho dostanu, bratře Branhame? Jak se vůbec můžeme do toho společenství dostat? Skrze prolití Krve.

¹⁹⁶ Ne skrze nějaké prožití. Nikoliv. Ne na základě myšlenkové představy. Nikoliv. Nebo nějakým tělesným cvičením. Nikoliv. Tyto věci jsou v pořádku. A ty věci mohou být nezávadné, ale i kdyby byly sebelepší, přece jen to není základ pravdy. Nechte to tady bokem, dokud se sem nevrátíme, dokud nepřistoupíme k oltáři a „všechny ty staré věci pominou“. A pokoj, který převyšuje veškeré poznání, nevstoupí dovnitř, takže už nebudete více moci nenávidět, takže už více nebudete muset závidět, tak, že něco způsobí, že budete moci milovat toho největšího nepřítele, jakého máte. Ne ve vašich představách, ale něco, co vás pozdrží od pomlouvání souseda, který vás pronásleduje. To způsobí, že tito... že budeš milovat ty, kteří tebou pohrdají. To způsobí, že se budeš modlit za ty, kteří jsou lhotejní

a jednájí s tebou s opovržením. To je ten základ.

197 Když ten pečetící anděl procházel zemí, bylo mu řečeno, aby označil znamením ty, kteří sténají a nařikají nad všemi ohavnostmi, které se páchají ve městě. Říkám to teď se vsí uctivostí a s respektem. Nehněvejte se na mě, nezlobte se. Ale co kdyby se ten pečetící anděl procházel dnes večer napříč tímto národem? Kde by našel muže s tak hlubokým zájmem o Boha, kteří budou vzdychat nad tímto drolicím se národem, že budou dnem i nocí nařikat nad jeho hřichy? Kam on položí to znamení, kde je ta církev, která se postí a modlí a touží po tom: „Pane Ježíši?“ Kde nalezne takovou osobu?

198 My jsme odešli za vzděláním. My jsme odešli za velkými, květnatými kázáními. Odešli jsme za Hollywoodskými obleky a fanatismem. Církvě musí být tak veliké. Církvě musí být plyšové. Všude musí být krucifix, všude musí být varhany, tyto věci jsou úplně v pořádku, ale my jsme veškeré naše úsilí vynaložili na tyto věci a zapomněli jsme na ty opravdové.

199 Letniční lidé odešli za svým počátečním důkazem — mluvením v jazycích, křičením a jinými věcmi. Ty věci jsou v pořádku, ale vy jste zapomněli na tu skutečnou Věc. Protože je dokázáno, že nemůžete takto milovat Boha a zároveň nenávidět. Hořká a sladká voda nemůže pocházet ze stejného pramene. Nemůžete mít v církvi mluvení v jazycích a Božské uzdravování, pokud stále závidíte a hádáte se a je tam zlost a nenávisť. To není možné, to je neslučitelné. Bůh to vytrhne a odstraní. Je to tak jisté, jakože svět světem stojí. Musíme se vrátit. To se právě stalo s církví.

200 Zeptáte se: „Copak ty jsi proti mluvení v jazycích? Já...“ Nikoliv, pánové. Já jsem pro. To je Boží slovo.

201 Ale já vidím, jak se církev vzdálila kvůli nějakým hloupostem a více se nevrátila, a ještě nerozpoznala, že... Protože oni dělají tyto věci, a zášť, nenávisť a spory, hádky a všechno je to promícháno. A olej s vodou se nesmíchá. Rozumíte, co tím myslím? Vraťme se tedy zpět.

202 Ať se tento malý celek dnes ráno v Branhamově modlitebně zamyslí ve svých srdcích, že se vracíme zpět, vracíme se k základům: „Bože stvoř ve mně ten správný druh ducha. Stvoř ve mně lásku a pokoj, který převyšuje veškeré porozumění. A, ó, věčný Bože, stvoř to od nynějška ve mně. Když vidím, jak něco nefunguje, dovol, abych se vrátil k základům a začal znovu.“ Odstraň tato prkna a vrať se znovu k základům. To musí být postaveno správně, protože to může pouze...

Protože nezáleží na tom, jak vysoko pokročila tvoje stavba, dopadne to hůř, když se zhroutí. Amen. Ó, lidé.

²⁰³ Tak tedy, když Izrael vešel do společenství s Bohem, existovalo tam pouze jediné místo společenství s Bohem a ono se nacházelo ve stánku. V tom stánku byla obětována po celou dobu krvavá oběť. Lidé... Bůh nikdy nezaslíbil lidem, že se s nimi setká někde jinde, než pod tou prolitou krví. Pomyslete na to. Nechám to do vás na chvíli vsáknout.

Blížíme se k závěru.

²⁰⁴ Podívejte, Bůh nikdy nezaslíbil, že se s někým setká na základech jeho zásluh nebo na tom, jak on je dobrý nebo jak dobrá je ona. Nikdy nezaslíbil, že se s nimi takto setká. Neexistuje žádné společenství s Bohem na základě našich zásluh. Jediné místo společenství je pod prolitou Krví. Od 1. Mojžíšové ke Zjevení je to pouze skrze krev toho nevinného zástupce, aby přikryla vinného, kajícího se hříšníka; pouze Krev.

²⁰⁵ Nuže, všimněte si, teď rychle. Izrael se pustil do stavby stánku, oni prolili krev. A ta budova byla tím jediným místem, kde se Bůh setkal s věřícím a měl s ním společenství. V té budově se nacházela prolitá krev. Beránek denně umíral na oltáři. Krev tekla a černý kouř se vznášel nad stánkem. A Bůh nemohl více vidět hřích, a tak lidé vcházeli pod tuto krev a měli společenství.

²⁰⁶ Nuže, sledujte. Ve 2. Mojžíšové kolem 18. kapitoly nacházíme místo, kde se Izraelské děti připravovaly k zahájení své pouti... Věnujte mi teď na minutu absolutní pozornost, dříve než skončím. Bůh řekl Mojžíšovi, On řekl: „Chci, abys šel a vyhledal jalovici, červenou jalovici. Červenou jalovici, která na sobě neměla nikdy jařmo. Chci, abys šel, vzal ji a zabil. A pak chci, potom, co ji zabiješ, aby se kněz Eleazar postavil jako svědek. A když to udělá, když je jalovice už mrtvá, namočí své prsty v její krvi a nanese ji na shromáždění, na místo bohoslužby, sedmkrát nad dveřmi, takto. Sedmkrát před truhlou *smlouvy*, tím veřejným místem bohoslužby. A pak vezme jalovici a spálí ji. A vezme její popel a smíchá s cedrovým dřevem, yzopem a červcem.“

²⁰⁷ Ó, přál bych si, abychom měli čas se do toho pustit, a uviděli bychom, co ty věci znamenají: červec, yzop a cedrové dřevo. Tak se

můžeme ujistit o tom, že Ježíš neumírá na dřínu¹, jak se říká, že zemřel.

208 Všimněte si. Pak to museli všechno dohromady spálit. A museli to uložit na čisté místo, někam venku, kvůli zhotovení vody oddělení. A pokaždé, když nějaká osoba chtěla mít společenství, *kněz* musel přijít, vzít tu vodu očistění a pokropit ji. A pak mohla ta dotyčná osoba vejít do společenství. A bez toho tam vejít nemohla.

209 Tudíž sledujte, jak nádherné to je. Tak tedy, předtím než skončíme. Zaprvé: červená jalovice, ta barva má určitě nějaký význam.

210 Tedy, červená *barva* pro nás znamená „nebezpečí“. Je to špatné znamení, když vidíme červenou barvu; ona znamená „Stop“. To je nebezpečí.

211 Avšak červená v Bibli také znamená „přikrytí“. Červená znamená zadostiučinění. Červená znamená bezpečí. Vzpomínáte si, jak nevěstka Raab spustila do bezpečí špehy po červeném provazu? Pod červení je vždy bezpečí. Tedy, krev je červená.

212 Teď podívejte. Můžete udělat malý vědecký pokus. Můžete vzít červeň, kousek červené látky nebo kousek něčeho červeného, třeba celofánu a podívat se přes ten červený kousek — a červené skrze červené vypadá bíle. Zkuste to. Vezměte něco červeného a podívejte se na to přes červené a vypadá to bíle.

213 Dobrá, tedy my skrze naše provinění jsme červení. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat „červené“, skrze prolitou Krev Pána Ježíše Krista, Bůh se dívá skrze ni a červené skrze červené vypadá bíle. „Budou vybíleni jako sníh.“ Vidíte? Ne skrze něco jiného pocházejícího od vás, ale skrze Krev. Skrze to jediné místo, kde On může mít společenství. Vně toho, vaši vlastní spravedlnost, On ji ani neuvidí. Vaše dobré skutky, On je vůbec neuzná, dokud nevejdete pod tu Krev. A pak se On na vás bude dívat jako na své milované syny a dcery. Červené skrze červené bude bílé.

214 Nezáleží na tom, hříšný příteli, cos udělal. Když se Bůh dívá a vidí, že vyznáváš své hříchy, že jsi byl na omylu; a Bůh se dívá skrze Krev Pána Ježíše, On tě vidí sněhobíle. Nezáleží na tom, čím ses provinil, On se na tebe dívá skrze Kristovu Krev. Jsi vykoupenou vzácností. Bůh tě už nikdy více neodsoudí. On tě ani nemůže odsoudit.

---

¹ *Divoce rostoucí druh keře.*

215 Když Bůh učinil toho prvního člověka, On stvořil nebe a zemi a když se Bůh postavil zpět na své staré stvoření a pohleděl na ně, On se na ně nedíval kvůli tomu, aby je odsoudil; pohleděl a řekl: „Jak je dobré.“ A obdivoval to. Ó, aj! Vidíte to? Podíval se a viděl, že to bylo dobré. Všechno bylo dokonalé. Stromy a všechno, člověk. Muž a žena, všechno bylo dokonalé. On řekl: „To je velice dobré.“

Ale teď to satan zkazil.

216 A pokud Bůh nemohl odsoudit své první stvoření, o co víc je pro Něj nemožné, aby odsoudil své druhé stvoření, když jste znovu stvořeni, znovu v Kristu Ježíši.

217 Vy toho nejste schopni docílit sami. Bez ohledu na to, jak velice byste si to přáli, to není možné, je to Boží dar. „Nikdo nemůže přijít ke mně, jedině, že by ho přitáhl můj Otec. A všichni, kteří ke mně přijdou, dám jim věčný život a vzbudím je v ten den poslední.“

218 A když tě Bůh zrodil znovu skrze Ducha svatého, On se na tebe může dívat jako na dokonalé dílo, protože On to sám udělal. Sláva! Amen. Amen. On tě nemůže odsoudit, ty jsi Jeho dílem. Amen. Ó, aj! Cítím se, že bych křičel jako metodista. Pomyslete, jste Božím rukodělně zhotoveným dílem. A jak to udělal? Skrze suverénní milost. Ne kvůli tomu, že jsi poskakoval, ne kvůli tomu, že jsi šel do kostela nebo že jsi otočil novou stránku, ale proto, že jsi byl skrze Jeho milosrdenství uveden do Krista a do společenství. A On se na tebe dívá jako na své dokonalé dílo. A proč? „Já jsem ho koupil, uvedl jsem ho do Krve a na mém díle není nic špatného.“ Řekl: „Vy jste Božím dílem.“

219 Tedy, ještě na okamžik. Nuže, jak oni teď mohli přijít? Oni přicházeli, a kdyby něco zlého udělali... Ty vody oddělení musí být uchovávány na čistém místě. Ó, velice bych si přál, abych u toho mohl ještě nějakou chvíli zůstat — čisté místo.

220 Vody oddělení, to je Slovo. Pavel v epištole k Efezským řekl: „Protože On nás obmyl vodou Slova.“ Vidíte, vody oddělení. To Slovo — kázání Slova vás odděluje. Když slyšíte Slovo, říkáte: „Mýlil jsem se, měl bych toho nechat. Já si jenom hraji na církev. Měl bych toho nechat.“ Rozumíte? To jsou ty vody oddělení.

221 „A má být uchovávána na čistém místě.“ Ne u kazatele, který kouří. Nikoliv. Ne u kazatele, který běhá po okolí, potuluje se s cizími ženami, a tak dále. Ne církev, která praktikuje svobodnou lásku a všechny ty ostatní bezbožné věci a která chodí na baseball a veliké zábavy a společenské tance se pořádají v kostele. Ono má být

uchováváno — Slovo Boží musí být uchováváno na čistém místě. Amen. Čisté místo — a pak, když tam přijde nějaký umíněný člověk, on může vejít na to čisté místo a být pokropen vodou oddělení.

222 Čím to tedy je, když je vyučován Slovu, tedy, jestliže ty vody jsou správné...

223 No, pokud jste pokropení nesprávnou vodou... Oni říkají: „Pojď a připoj se k této církvi, to je skvělá církev. Měl by ses sem nechat zapsat do knihy. Ó, my to máme! Sláva Bohu, my to máme!“ To jsou špatné vody.

224 Správné vody oddělení — čím ony jsou? Ony hovořily o nevinném Zástupci, který umíral za provinilého hříšníka.

225 Červená jalovice zemřela, ona byla předobrazem Krista. A zapamatujte si: „Ona nikdy nesměla mít na své šiji jařmo.“ Kristus nebyl nikdy ujařmen nějakou organizací! On si s nimi ani nezahrával. On nechodil ve společném jhu s těmi všemi... Za nic na světě. Kéž bychom měli trochu víc času, abychom se do toho dostali. Dobrá.

226 Ale tak byla zhotovena voda oddělení. Vidíte, to není vychloubání se nějakou denominační církví. To s tím nemá nic společného. Ona mluví jenom o mrtvém Zástupci, který zemřel na tvém místě. Ne za nás lidi, ne za naši církev, ne za naši organizaci. Ale co to bylo? To byl nevinný Zástupce, který zemřel na tvém místě a kterým byl Pán Kristus Ježíš. A pak to k nám přináší Slovo a ty vody oddělení jsou vloženy na dotyčnou osobu.

Nu, všimněte si, rychle, než skončíme.

227 Tak tedy, další věc. Ta Krev nevinného Zástupce, bylo jí takto sedmkrát kropeno, jako veřejné svědectví. Sedm, to je Boží číslo plnosti. Sedm věků církve... Ten poslední věk církve, Filadelfská církev, Laodicejská církev a církev... Každý církevní věk musel procházet tou stejnou prolitou Krví.

228 Tedy, ten muž přišel. Posadil se ve shromáždění. Uslyšel Slovo. A sledujte. On toužil po společenství. Nemohl ale přijít do...

229 Ta budova, ta budova byla jediným místem společenství. Jediné místo, kam mohli přijít, bylo v té budově, aby mohli mít společenství s Bohem, protože Bůh se s nimi setkával pouze tam. Nuže, sledujte teď pozorně. Jaký je to předobraz Krista.

230 A dnes — Bůh nám nezaslíbil společenství skrze metodisty,

baptisty, skrze letniční. On zaslíbil mít společenství v Kristu Ježíši. Tam, kde se nachází tvé společenství.

231 Můžeš mít společenství s člověkem, který je z lidského pokolení, připojit se. Můžeš jít a připojit se k „Losům americkým“, k „Losům“, nebo se připojit ke společenství „Podivínů“, jsou to různé lože. Ony jsou v pořádku. Jsou skvělé. Ale to není ta věc, o které já dnes ráno mluvím.

232 Já mluvím o společenství s Kristem, tím, který je věčný.

233 Nuže, když tou Krví bylo tak kropeno, těmi vodami, tím „obmytím vodou skrze Slovo“ — to Slovo vystoupilo do popředí.

234 Vy říkáte: „Hele, podívej, já jsem se připojil k církvi; udělal jsem to, ale ve skutečnosti toto prožití nemám. Co to obnáší?“ To jsou vody oddělení. „Dobrá, myslel jsem si, že jsem v pořádku, když jsem se připojil k církvi mé maminky.“ To není to, bratře. Ne. Někdo za tebe zemřel. To byl Kristus Ježíš. Ty Ho musíš přijmout. A pak to obdržíš.

235 Tedy, ta další věc. Ty jsi vyrazil směrem ke společenství. Směřuješ tam. „Dobrá, bratře Branhame, kde mohu tedy mít to společenství?“ V Kristu — v chrámu, v příbytku, kde On přebývá. „A jak to docílím?“ Zaprvé: musíš projít těmito dveřmi. Ty jsi slyšel Slovo, pak přistupuješ ke dveřím. Máš pouze mentální víru. Říkáš: „Ano. Slyšel jsem Slovo. Věřím tomu.“

236 Tak tedy, předtím než můžeš vstoupit do toho místa, visí tam opona Krve kvůli očistění. A ty musíš uznat, že je to Krev nevinného Zástupce a skrze zvěstování Slova jsi uváděn za tuto oponu Krve. A tam uvidíš, jak Někdo umírá na tvém místě. Pak můžeš opustit všechny své pozemské statky, všechny své nesmyslné názory, všechny své tancovačky, svůj nemravný život a všechny věci, které jsi sám vymyslel. A pak jdeš do kostela a tvé nové směrnice, tvých deset přikázání, tvé vyhýbání se jedení masa a všechny ty ostatní věci — odkládáš to stranou.

237 Ponořuješ se úplně do této Krve a říkáš: „Pane, umyj mne, očisti mne.“ A pak Duch svatý uvnitř této Krevní buňky, kde se nachází společenství, tě provede skrze tuto Krev očistění k Pánu Ježíši skrze Ducha svatého. A pak jsi v tom společenství. Staré věci pominuly. Pak jsi v tom společenství skrze svatého Ducha, který tě vtahuje do toho společenství s Bohem.

238 A pak je to jenom (tady to máte), jen jedno shromažďovací

místo, kde se může jakýkoliv člověk v dnešní době setkat a uctívat v tom opravdovém společenství, které je v Kristu Ježíši.

239 Vidíš to, církvi? Dnes ráno jsem to protáhl. Nepředpokládal jsem, neměl jsem v úmyslu u toho tak dlouho zůstat. Ale doufám, že vidíte to, co jsem vám chtěl předložit.

240 Tedy, nezáleží jaký základ... Můžeš být vždycky dobrý, můžeš patřit ke znamenité církvi. To je také dobré. Nemám proti tomu nic. Ale copak jsi už někdy došel k tomu, abys měl společenství s Ním? Přijít... Jediný způsob, jak to můžeš udělat, je skrze Krev Jeho utrpení.

241 Pak přicházíš na to místo a slyšíš Slovo a říkáš: „Ano, Ježíš za mne umíral. Já tomu věřím. No, musím být očištěn od každé špatné nálady a nesmyslů, ve kterých chodím. Pane, proved' mne skrze tuto Krev. Tady jsem.“

242 A za chvíli ten sladký pokoj, který převyšuje všechnen rozum, vstoupí do lidského srdce. Pak se podíváš a budeš moci říct: „No, já žiju ve společenství. Kamkoliv jdu, cokoliv dělám, jsem v tom nádherném společenství, a pokoj, který převyšuje všechnen rozum — Duch svatý žije ve mně. A každý den žiju...“

243 Jestli přijde smrt, co mi může udělat? Ona mi nemůže ublížit. Vaše duše touží po něčem, co je tam. Každý den to vyhlížíte a rádi byste viděli, kde to je. Tvůj starý příbytek se svými bolestmi a sténáním a chvěním a ó, aj, na něj přicházejí ty bolesti starého narození. To je v pořádku. Ale co to všechno má znamenat? Ta stará hrouda hlíny jednoho dne povadne. Ale tam uvnitř té hroudy se nachází něco, co se chce dostat ven, co se chce uvolnit. Ó, co to je? Je to takový malý ptáček, který se jmenuje duše. A jediný způsob, jak se může dostat na svobodu, je, že se jednou ráno ta hlína rozpadne a my padneme a povstaneme, abychom uchopili tu věčnou odměnu, kdy duše půjde s oběma vztaženýma rukama na setkání se svým Milým tam nahoře. Jediná věc, která tě tady drží, je to ta stará, umíněná hrouda hlíny.

244 A jediný způsob, jak může dnes Bůh kázat evangelium, je skrze tuto hroudu hlíny, a proto si ji tu ponechává. A právě kvůli tomu máte, vy nemocní, právo přistoupit ke Kristu. Říkáte: „Pane Ježíši, kdybys mne jen uzdravil, půjdu. Možná nejsem žádný kazatel, ale budu o tom hovořit. Udělám všechno, co budu moci. Ty jsi tím Kmenem, já jsem tou ratolestí.“ Tedy, ten Kmen nepřináší ovoce, ty větve přinášejí ovoce. Ne Kmen. Větve. Ten Kmen do nich ale dodává energii.

Evangelium může být zvěstováno Kristem, jestliže se otevřete a budete ratolestí, která přinese to ovoce. Jiní ve vás budou vidět Krista na základě vašeho svědectví. Na základě a způsobu vašeho života. On je tou Energií, ale vy jste tím filmem. Vy jste tou chodící Biblií.

²⁴⁵ Bůh vám požehnej. Doufám, že se chopíte těch několika lámaných slov dnešního rána, jak jsem se ve slabosti mého těla, a tak dále, je pokoušel přinést do vašich srdcí a uvědomíte si, že jsem je přinášel ze svého srdce, abych postavil ten základ, přivedl to zpět do společenství s Kristem — a pak už nebudete muset běhat sem a tam a nahoru a dokola, budete v neustálém společenství s Ním po celou dobu.

²⁴⁶ Skloňme na chvíli hlavy. Sestro klavíristko, můžeš na chvíli přijít. Ať všichni skloní hlavy.

²⁴⁷ Zatímco o tom uvažujeme, přál bych si, aby to všichni v této chvíli přijali do hloubi svého srdce: „Byl jsem opravdu... Jsem opravdu na svém místě, kde bych měl být? Mám opravdu pokoj, který převyšuje všechen rozum? Mám to právě společenství s Kristem, které tolik potřebuji? Mohu s Ním hovořit? Hoří mé srdce po tom rozhovoru každý den? Když mi unikne ten krátký čas věnovaný na modlitbu, touží mé srdce po tom, abych k Němu přišel?“ Pokud to neodzrcadluje tvůj stav, příteli, přijď dnes. Nechceš? Nechceš... Jedinou věc, kterou budeš muset udělat, je prostě Ho přijmout.

²⁴⁸ Kristus řekl ve svém Slově: „Kdo slyší má slova,“ to je to, co bylo dnes ráno kázáno, „a věří Tomu, který mne poslal,“ ne, ve tvé myslí, ale ve tvém srdci, „a věří Tomu, který mne poslal, má život věčný,“ hned potom, jakmile tomu uvěří, „a nepřijde na soud, ale přešel ze smrti do Života.“

²⁴⁹ Náš nebeský Otče, blížíme se k závěru tohoto poselství o společenství. Děkujeme Ti, protože můžeme sedět v nebeských místech v Kristu Ježíši a mít společenství se Slovem, zatímco to k nám Duch svatý přináší tak mile a sladce a posiluje naše chabé bytosti a činí z nás svůj vlastní produkt. Děkujeme Ti za to, Pane.

²⁵⁰ Nebeský Otče, učinils dnes někoho tam někde novým stvořením? Zatímco to Slovo vycházelo, vstoupil někdo do těch vod oddělení? Oni vstupují teď do Krve a pocítují ve svých srdcích, jak je něco táhne. Udělals dnes dopoledne nějaké nové stvoření? Pouze Ty to můžeš udělat. Pokud oni tady jsou, Otče, ať to v této chvíli uznají.

²⁵¹ A když skloníme hlavy, pokud někdo pocítuje, že Bůh k němu

mluví a chce se stát Jeho služebníkem, není potřeba nic, co by mohl na tomto světě udělat.

252 Tedy, nerozhlížejte se kolem sebe, ať to vidí pouze Kristus a já. Vy nezvedáte ruce k bratru Branhamovi. Vy je zvedáte k Ježíši Kristu. Řekněte: „Pane, já opravdu věřím.“

253 Bůh ti požehnej, bratře. Ještě někdo chce zvednout ruku a říci: „Já — já...“ Bůh ti žehnej, bratře. Jestli chce ještě někdo zvednout ruku, ať řekne: „Teď věřím, na základě této prolité Krve.“ Bůh vám žehnej, pane. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, můj bratře. Bůh ti požehnej, má sestro. Bůh ti žehnej, můj bratře, tam vzadu. „Na základě této prolité Krve, zde je moje ruka, Pane, od této chvíle do budoucna budu věřit, že se něco dnes ráno v mém srdci stalo, co mi dalo nový začátek. Právě teď tomu věřím. Něco přineslo pokoj do mého srdce.“

254 Co by On řekl, že to způsobilo? To nemůže udělat nikdo, pokud by ho nepřítáhl Otec. A všichni, kteří Ho přijali, mají právě od té chvíle věčný život. V tu chvíli, kdy zvednete ruku, Bůh na ni pohlédne.

255 Je ještě někdo, předtím než se budeme modlit? Bůh vám žehnej, paní, vidím vás. Bůh ti žehnej, bratře. Vidím tvou... Bůh ti žehnej, můj bratře.

256 Přicházíme, a na základě čeho? Na základě toho: „Protože bych chtěl chodit do církve, protože bych chtěl obrátit novou stránku?“ Nikoliv. „Protože dnes ráno ke mně něco promluvilo a cítím, že jsem byl teď zahrnut do té Krevní buňky. Něco se se mnou stalo. Opravdu dnes ráno věřím jinak, než jsem doposud ve svém životě věřil. Právě teď věřím, že jsem se stal synem a dcerou Boží. A zvedám svou ruku k Tobě, Bože, ne k bratru Branhamovi. Ale k Tobě, Bože, kterého teď přijímám jako svého osobního Spasitele. Něco mi v srdci říká, že Ty jsi mým Spasitelem a teď Tě přijímám do svého srdce. Od tohoto dne do budoucna se stanu jiným mužem, jinou ženou. Já to prostě vím.“

257 Bůh ti žehnej, sestro. Je tady ještě někdo? Asi tucet rukou se zvedlo v této malé skupině lidí, čítající několik set lidí, možná víc. Nechcete zvednout ruce a říci: „Já to přijímám?“ Nemůžete to udělat, dokud Bůh nedovolí, protože jinak byste dělali něco špatného. Ale lidé, kteří právě teď před několika okamžiky zvedli ruce, si utírají slzy.

258 Co se to stalo? Slovo samotného Boha to říká: „Kdo slyší Slova má“ — a to jste byli vy — „a věří Tomu, který mne poslal...“ Jak byste to mohli udělat, jestliže by vám to On nezjevil? A jelikož On to udělal, abyste zvedli ruce, Bůh říká: „Ten dotyčný má věčný život a nepřijde

na soud, ale přešel ze smrti do Života," nikdy nebude stát před soudnou stolicí. Už jste byli odsouzeni. Bůh vás už odsoudil, byli jste do toho vtaženi. Vy jste to přijali, přijali jste Krista jako svého Spasitele. Dnes jste spaseni, protože jste Mu uvěřili.

259 Je tu ještě někdo, dříve než se budeme modlit? V pořádku. Ztišme se, zatímco skláníme naše hlavy.

260 Nuže, nebeský Otče, nevím, co bych ještě mohl udělat. Prosil jsem, aby to Slovo vyšlo a vyhledalo místo, kde by mohlo zakotvit. Mnozí dnes zvedli své ruce, věří Ti a teď Tě žádají, Pane, o milost a odpuštění. A v té chvíli, kdy jsi k nim promluvil, oni si to uvědomují a poznali, že jsi vložil něco do jejich srdcí. Ne něco emocionálního, ale něco, co se tam roznítlo a oni to přijali.

261 A Ty jsi řekl, že na základě toho, to oni udělali, Ty jsi je přijal. Tak tedy, oni jsou teď spaseni na základě Tvého Slova. Jeden každý, kdo tomu uvěřil celým svým srdcem, má právo na věčný život, podle neomylného Slova Pána Ježíše Krista. A my Ti za to děkujeme.

262 Nuže, prosíme, abys jim dopřál dlouhý život. Udělej z nich své služebníky, Pane, aby byli přijati v tom Milovaném. A ať jsou teď naplněni Duchem svatým, každý z nich a zapečetěni do království Božího, až ke dni vykoupění.

263 Nuže, když skláníme hlavy. Ti z vás, kteří pozvedli ruce, postavte se na chvíli. Jednoduše povstaňte, ti z vás, kteří zvedli ruce. Bůh vám žehnej. Postavte se. Tak je to. Každý, kdo pozvedl ruku, ať se teď postaví. Zůstaňte, pokud chcete tak na chvíli stát, všichni, kdo jste zvedli ruce. V pořádku, zůstaňte stát.

264 A teď ať přítomní pozvednou hlavy. Tohle jsou vaši spoluobčané v Království. Rozhlédněte se. To jsou ti, kteří přijali Krista. Podejte jim ruku. Neudělali byste to? Pokud stojí někdo vedle vás, natáhněte k němu ruku a potřeste mu s ní, a řekněte: „Bůh ti žehnej, můj bratře,“ jednomu každému.

265 Teď to veřejně vyznáváte, přátelé. Ježíš řekl: „Kdo by mne vyznal před lidmi, toho já vyznám před Otcem a před svatými anděly.“ Ve vašem nitru právě teď přebývá nesmrtelný život. Jsme Ti vděční. Bůh vám požehnej. Ať vám dopřeje dlouhý život a největší Boží požehnání. Kéž byste nikdy nezapomněli na to nádherné společenství ve svých srdcích skrze Krista Ježíše. Bůh vám teď požehnej.

Můžete se posadit.

266 Tedy, pokud jsem vám citoval správně Písmo, poslouchejte, co Bůh říká ve svém Slově. Poslouchejte, co zde Ježíš říká: „Kdo slyší má slova,“ to je evangelium, které bylo zvěstováno, „a věří“ ve svém srdci, „Tomu, který mne poslal, má“ — to je přítomný čas, právě teď, „věčný život,“ totiž nemůže zemřít. A správně... No, možná neznáte řečtinu. Ale podle řeckého překladu je zde „Zoe“, což znamená vlastní Boží život. „Má Zoe a nikdy nepřijde na soud, ale přešel ze smrti do Života.“

267 Hle, co by se stalo, kdybyste právě teď zemřeli. Na základě tohoto Božího slova, když odejdete z této existence, od lidí, kteří vás sledují, vstupujete do Jeho přítomnosti a žijete tam. Můžete se ohlédnout dozadu, jste v... Nejste již déle v tomto světě. Jste v jiném světě. A co potom budete dělat? Jste jako ty duše pod oltářem, které říkají: „Pane, jak dlouho to ještě potrvá?“ Vidíte? Z vás nikdy nebude anděl. Vy jste nebyli učiněni andělem. Byli jste učiněni mužem a ženou, a tak toužíte po návratu. Protože to uvidíte až tam přijdete, řeknete: „Dobrá, teď to všechno chápu. Teď vím, proč jsem tam musel zemřít. Už vím, proč se to stalo. Nejsem...“

268 Vy nikdy nezemřete. Ježíš řekl: „Kdo slyší slova má a věří Tomu, který mne poslal, má věčný Život.“ Nemůžete zemřít. Vy nemůžete zemřít. Vy prostě... vy pouze umíráte této smrtelné schránce, ale žijete tady. Váš duch je právě zde s Kristem.

269 Pak můžete říct: „Pane, jak dlouho to potrvá?“ Protože vy jste nebyli učiněni k tomu, abyste tam zůstali. Nebyli jste kvůli tomu učiněni, protože vy jste lidskými bytostmi. A vy toužíte po návratu do toho těla, které bude znovu dokonalé.

270 A On řekl: „Ještě krátký čas, dokud vaši spolužebníci, kteří tam jsou, neokusí mučednictví jako ti v minulosti.“ Pak se vrátíte, sestoupíte dolů.

271 Potom, když opustíme toto tělo, vycházíme z toho kosmického světla a nafty, a to z čeho jste byli uděláni, vstoupíme do té čtvrté dimenze a z ní do páté dimenze a pak do šesté dimenze. A Bůh přebývá v sedmé dimenzi. Vy se nacházíte rovnou pod oltářem.

272 A pak, když Bůh uvolní vašeho ducha, čeho se on uchopí? Vyjde z té šesté dimenze, přejde do té páté, do kosmického světla a z toho světla do nafty a z nafty do těchto smyslů. A zde jsme znovu zpět na zemi jako zbrusu nová osoba — ne stará a stářím zchátralá, ale taková, která už nikdy neonemocní. Vaše vlasy nikdy nezešedivějí, nikdy nebudete mít vrásky a už nikdy nebude oddělení. Nikdy už nezemřete.

Už nikdy nebudete hladovět. Nebudete mít nikdy starosti. Budete chodit s vašimi milovanými, potřásat si s nimi ruce, budete jíst, pít, stavět domy a bydlet v nich. A žít na věky a na věky v přítomnosti Pána Ježíše. Hle, to je to, co jste dnes ráno obdrželi, protože jste uslyšeli Slovo Boží.

273 Není to jednoduché? Kazatelé to příliš komplikují — musíte tam přijít, podrobit se prohibici a všem těm ostatním věcem. Ale to tak není. Bible říká: „Je to tak jednoduché, že tam ani hloupý nezbloudí.“ Stačí to pouze přijmout, uvěřit tomu a něco se zde děje. Pak Bůh sem vejde se svým Duchem, do té malé dutiny našeho srdce — do té duše. Teď věříte Slovu Božimu a máte věčný Život.

274 No, pokud jste ještě nikdy nebyli pokřtěni vodou, potřebujete být pokřtěni na odpuštění hříchů. A pak vám Bůh zaslíbil dát Ducha svatého, ve chvíli, kdy budete pokřtěni. On to může udělat dokonce i hned teď, aniž byste ještě byli pokřtěni.

275 A pak vstupuje do vašich srdcí a do všeho ostatního pokoj, a to je váš začátek. A můžete opravdu vykřikovat, tak jak by to měli křesťané dělat. Pak se také dostaví mluvení v jazycích a začínají se projevovat dary Ducha, bude-li tam čisté srdce, ten opravdový základ. Pozorujte, co se pak děje. Potom je to opravdový Duch svatý.

276 Ale když přicházíte tak trochu emocionálně, to nebude fungovat. Až se vrátíte, budete znovu nenávidět.

277 Pozorujte tedy teď vaše srdce, jak jste žízniví po čtení Bible. Jak jste žízniví po tom, abyste zůstali o samotě a mluvili s Ním, a řekli: „Ó, Otče! Ó, já Tě prostě miluji!“ To je to společenství. Rozumíte? To je to, co potřebujeme. Nemyslíte, že je to tak, přátelé? Bůh vám požehnej.

278 Nuže, jsou tady nějací nemocní lidé, za které bychom se měli modlit. A pokud jsme nerozdali modlitební lístky nebo něco, jak bychom tyto lidi přivedli do řady, chtěl bych vás o něco požádat... Tuším, že jsem viděl, jak vedli nějakého muže, právě teď, a posadili ho tam. Tam byl nějaký muž... Seděl jsem dnes ráno mezi dvěma bratry. Když jsem tam seděl, uvědomil jsem si, že oni oba potřebují uzdravení. A potom jsem tam vzadu uviděl někoho jiného, o kom jsem věděl, že je velice nemocen.

279 Tedy, jestli mi věříte, že jsem Jeho služebníkem... Pohledte teď. Co to je?

280 V Edenské zahradě společenství Boha s Jeho mistrovským

dílem, Jeho lidskou bytostí, bylo dokonalé. A Bůh ustavičně pozoroval Adama.

281 No, poté, co nás Krev Ježíše Krista očistila od hříchu, čím je potom Bůh? Nacházíme se znovu ve společenství. A On je zde. My se nacházíme ve společenství. To je Ten, kterého pocítujete ve svých srdcích. To je Ten, který působí, že zapomínáte na těžkosti, které už pominuly. To je Ten, který působí... Tím to bylo způsobeno.

282 Tedy, ten stejný Pán Ježíš, který zemřel za vaše hříchy, zemřel také za vaše nemoci. Nuže, vy nemůžete nikam, nehledě na to, co se stane, nemůžete nikdy, nikdy, nikdy nikam dospět bez toho, aniž byste Mu nejdřív neuvěřili ve vašich srdcích, že zemřel za vaše hříchy nebo za vaše nemoci. Je to pravda?

283 Tedy, existuje taková věc jako je dar. To je pravda. A Bůh skrze svou milost dal dar, abyste se mohli sem postavit a díky tomu se dozvíte, kým jste byli a možná odkud a s čím přicházíte a jaká je vaše nemoc a co vám to přinese. To se může tak stát. Ale na čem se to bude zakládat? Na ničem jiném než na Slově Božím. Rozumíte? Na osobní víře v Pána Ježíše Krista. To je čistá pravda.

284 Tedy, nevěříte, že Jeho Duch může působit v této budově a uzdravit každou nemocnou osobu?

285 Můj nemocný bratře, věříš tomu? Když si to uvědomíš, věříš, že tady... Jedinou věc, kterou můžeš udělat, je, že Ho buď přijmeš nebo zemřeš. Protože rakovina tě zabije, prostě musíš zemřít. Rozumíš? Copak nevěříš, že Ježíš Kristus tě uzdraví? To je — to je ta jediná naděje, kterou máš. Ona je v Něm. Je to tak, bratře? A je to tedy jediný způsob, jak se můžeš uzdravit. No, lékaři se tě už zřekli. Oni nemohou... nemohou s tím už nic udělat. Rakovina tebou prochází naskrz a prostě tě zabije. No, to je všechno, co mohli udělat. Jsou to čestní lidé. Oni tě vyšetřovali.

286 Paní Morganová, stojíte tam někde vzadu? Myslím, že jsem vás před chvílí viděl. Paní Morganovou...

287 Podívejte, otočte se. Můžete se na ni podívat, pane, tam vzadu, můžete otočit hlavu?

288 Postavte se na chvíli, paní Morganová, buďte tak laskavá. Tam je paní ošetřovatelka, ona byla jedním z mých prvních případů asi před dvanácti nebo čtrnácti lety. Ona umírala, byla vyzáblá na kost. Byl to případ rakoviny, byla celá prožrána rakovinou. Podívejte se na ni teď.

289 Nechtěl byste být znovu takto zdravý? Co se s ní stalo? Ona uvěřila té stejné skutečnosti, o kterou vás žádám já, abyste jí uvěřil.

290 A ona by nehledě... Vy byste to žádným jiným způsobem nezvládl. Lékař přišel a řekl: „Dobrá, zbývá mu ještě několik hodin, možná několik dnů a je po něm.“

291 Jsou tady i jiní... Tady sedí paní, před několika lety velikonocích (ona tady teď hraje na piano), umírala na rakovinu. Oni jsou tady všude. Vidíte? Umírala na rakovinu.

292 Tedy, co se s nimi stalo? Byli uzdraveni všichni, kteří přišli? Ne. Někteří z nich uvěřili tady, ve své hlavě, ale někteří vzhlíželi k Bohu, a To sestoupilo sem. Nezajímá mě, co o tom říká lékař nebo někdo jiný. Je to tak. Rozumíte? Je to tak, protože To je tady.

293 Můžeš věřit takovým způsobem? Věříš, že On ti dovolí žít, můj bratře? Budeš sloužit Bohu celý život? Jestli tě nechá žít, uděláš to z celého svého srdce? A věříš, že Ježíš zemřel, abys byl zdravý, můj bratře? Bůh požehnej tvé srdce. Věřím, že to přijmeš. To je pravda. Mimochodem, věřím, že jsi to už právě teď udělal. Vidíš? Protože v tu chvíli kdy uvěříš, pak to obdržíš.

294 No, kolik z vás se spolu s ním, z těch, kteří jsou nemocní, jen na chvíli postaví. Vy, kteří jste nemocní, postavte se s tímto bratrem. Jednoduše se postavte. Bůh vám žehnej. Jen se postavte. Zůstaňte na chvíli stát. Tak je to. To je správné.

No, postavíš se, můj bratře? V pořádku.

295 Teď bych si přál, aby několik zdravých poblíž nich na ně vložilo ruce. Uděláte to? Ať se někdo jednoduše otočí a vloží na tyto lidi ruce. Je to tak. Ó, jaký čas.

Sestro: „Nejlepší lékař“.

296 Já jsem zodpovědný za to Slovo. Říkám vám na základě Slova Božího, že Ježíš Kristus, ten který zemřel, aby měl toto společenství, je právě teď zde. On je tady v této budově, právě teď s vámi se všemi. To je On. Ta věc nevězí v tom, že se dotýkáme jeden druhého nebo že se vy dotýkáte mě nebo se dotýkáte nějakého kazatele. Jde tu o to, abychom se dotknuli Jeho. Rozumíte? Dotknout se Jeho. Věříte teď, že se vaše víra pozvedla do takové míry, že můžete ve svých srdcích pocítit, že budete uzdraveni? Pokud ano, řekněte: „Amen.“

Skloňte teď hlavy.

297 Teď bych prosil každého z vás... Já budu předříkávat modlitbu a vy se modlete z celých vašich srdcí. Tedy, jen opakujte to, co říkám.

(Shromáždění opakuje po bratru Branhamovi:)

298 Drahý Bože. Přicházím teď k Tobě. Věřím, že Ty jsi dal Ježíše, aby uzdravil mé tělo a spasil mou duši. Přijímám Ho jako svého Spasitele. Teď Ho přijímám jako svého Lékaře. Tvoji služebníci, lékaři, pro mě udělali všechno, co mohli. Ale oni jsou pouze lidmi a nemohou se posunout dál. A tak já přináším mé tělo k Tobě, veliký Stvořiteli, Ty, který jsi mne učinil. Ty znáš každou mou část. A já teď věřím ve svém srdci, že se uzdravím, protože tady stojím a věřím tomu. A na základě této prolité Krve věřím. A ve svém srdci pocituji, že se něco stalo. A já vím, že se uzdravím. A chtěl bych Ti teď slíbit, Pane, že Ti budu sloužit po celý svůj život a že dám své tělo i svůj čas do Tvé služby. Pane, věřím tomu. Amen.

299 Nuže, s vašimi skloněnými hlavami, uchovávejte to ve svých srdcích. Zachovávejte toto vyznání: „Pane, já věřím.“ Co se právě teď děje? Ty jsi uzdraven. Duch svatý, ta Pravda, ta Víra se přehoupala dolů do tvého srdce. Tedy, chci se za vás pomodlit. A to, co se chystám udělat, je, abych se modlil a odpudil to zlo, tu pochybnost, která se poblíž vznáší. A způsobil, aby vás to opustilo, abyste odsud mohli odejít s opravdovou vděčností.

300 Nuže, nebeský Otče, přicházím k Tobě jako neužitečný služebník. Ale vzpomínám si, tak jistě jako otisky prstů, které jsem zanechal tady na tom oltáři, vzpomínám si na ta léta, která jsem Ti tu sloužil, vzpomínám si na toho anděla, který se tady se mnou setkal. Vzpomínám si na jeho slovo, které mi bylo řečeno, že Ty to uděláš, jestliže poprosím a přiměju lidi k tomu, aby uvěřili. A já teď přicházím, Pane, a kárám tu zlou moc pochybnosti, která poletuje kolem dokola těchto lidí a způsobuje v nich všemi způsoby nevíru. Přicházím skrze Krev Ježíše Krista. Přicházím po tom uvítacím koberci, který je přede mnou dnes ráno rozložen a předkládám každou z těchto duší tak, jak jsem to udělal s tou malou indiánskou dívkou, rovnou k tomu Božímu bílému trůnu, který tam stojí, a sleduji nebeské anděly, jak se vznášejí na svých křídlech a zahalují si své tváře; a předkládám jde dnes ráno Tobě, Pane, a uplatňuji pro ně Krev našeho Pána Ježíše Krista.

301 A zavrhuji každého ďábla, každého ďábla pochybnosti a temnosti, každý stín smrti, kárám tě ve jménu Ježíše Krista, vyjdi z těchto lidí, aby se mohli vrátit ke zdraví a cítili se dobře.

³⁰² Vyslyš, všemohoucí Bože, skrze Ježíše, Syna Božího. Prosím za to a říkám, aby se tak stalo. Amen.

³⁰³ Zvedněte teď ruce a řekněte: „Děkuji Ti, Pane, za své uzdravení.“ Pohledte, to je ten způsob: „Děkuji, Pane, za své uzdravení.“ Ó, aj!

³⁰⁴ No, ať někdo vstane a potřese jim rukou a pográtuluje jim k jejich víře v Ježíše Krista.

Je to za vámi.

³⁰⁵ Pohledte teď, viděl jsem, jak tam podpírají nějakého muže. Viděl jsem tady nějakého muže. Pane, nebudete muset být veden. Máte již dost vlastní síly. Bůh ti dává sílu.

*Ó, jaké společenství, jaká Božská radost,
když se opíráme o věčné rámě.
Mám blažený pokoj s mým Pánem, který je na
blízku,
když se opřu o to věčné rámě.*

³⁰⁷ Natáhněte teď ruku a potřeste si rukou s každým kolem vás. Otočte se a podejte si ruku s každým.

*Živ a v bezpečí, zbaven úzkosti,
opírám se...
Otočte se a podejte si všichni ruce.*

(Bratr Branham a celé shromáždění si podávají navzájem ruce, zatímco pokračují v nápěvu „Boží rámě“.) ...?... Amen.

